

שער האגדה

מתוך הספר ימי החנוכה בהלכה ובאגדה

לתועלת המעינים

דברי האגדה שנכתבו בס"ד, הינם על פי דברי רבותינו במדרשים ובמפרשים. ספור נס חנוכה מבוסס בעיקר על ספרי יוסיפון, מעם לועז, התודעה, ודברי ימי הבית השני.



מבוא

לפני כאלפיים מאה ושבעים שנה התרחש נס חנוכה, שבו מסר הקב"ה בידינו את היוונים אשר רצו להדיח אותנו מחיי התורה והמצוות. היהודים נחו מאויביהם וחנו בכ"ה בכסלו, ואז טיהרו את בית המקדש ועשו חנוכה - "חנוכת המזבח" - שחנכו את המזבח בקרבנות תודה ונדבה לה' יתברך, וחידשו את העבודה בבית המקדש. יום כ"ה בכסלו נקבע לדורות ליום של הלל והודאה זכר לנס החנוכה. אולם תמוה הדבר, מדוע אנו חוגגים נס זה לדורות עולם? הלוא אם היינו חוגגים חג על כל נס ונס שעשה עמנו הקב"ה - היו כל ימי השנה חגים וימים טובים, שהרי מי כעם ישראל מלומד בניסים, וכל קיומו הוא למעלה מן הטבע?!

אלא חז"ל מלמדים אותנו כי ימי החנוכה נקבעו לדורות לא רק כזכר לנס, אלא יש בהם מהות מיוחדת.

המלחמה שהיתה בין היוונים ליהודים לא היתה מלחמה רגילה. היוונים לא רצו להרוג את עם ישראל בגופם, אלא רצו "סך הכל" להשפיע עליהם את תרבותם. יהודים אשר הסכימו לקבל עליהם את תרבות יון - לא רק שלא התנכלו להם להורגם, אלא שאף זכו ליחס של כבוד מצד היוונים, חלקם אף קבלו משרות חשובות.

תרבות יון באותה תקופה היתה סמל לתרבות נאורה, שהלכה והתפשטה בעולם כולו. צר היה ליוונים לראות עם אחד שאינו מושפע מתרבותם, ודבק בתרבותו העתיקה. הדבר פגע בציפור נפשם, ובנקודת שיא גאוותם. בדרכים רבות ניסו להעביר את היהודים על דתם ואמונתם, וכך היתה התורה נתונה בסכנת קיום חס ושלום.

ומה קרה אז?

אז קמה לה קבוצה של יהודים אדוקים, הנאמנים לשמירת התורה והמצוות. הם שמו נפשם בכפם להילחם ביון האימפריה הענקית. ידעו הם מראש כי לפי כל תחזית הגיונית, סיכויי ההצלחה שואפים לאפס. ובכל זאת, מטרתם לא היתה דווקא לנצח - כי אם להילחם! לא להכנע לכל ניסיון של טשטוש זהותנו כיהודים, כי אם להמשיך לשאת בגאון ובגאווה את מורשת היהדות העתיקה.

ומכיון שמטרתם היתה קדושה, הצליח אותם ה' יתברך. המעטים והחלשים, ניצחו את הרבים וחזקים. היה זה נס עצום! אולם לאחר מכן התרחש נס נוסף, כפי שאומרת הגמרא (מסכת שבת דף כא עמוד ב):

"מאי חנוכה? שכשנכנסו היוונים להיכל בית המקדש, טמאו את כל השמנים. וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, רצו להדליק את המנורה, ובדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, ולא היתה בו כמות שמן להדליק אלא ליום אחד בלבד, נעשה נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל ובהודאה".

ואם כן, שני ניסים התרחשו אז. האחד - נס הניצחון במלחמה של רבים וחזקים מול מעטים וחלשים. והשני - נס פך השמן.

איזה נס גדול יותר? כמובן שנס המלחמה הינו גדול יותר, ומן הסתם עורר רעש והשתאות בעולם כולו: כיצד יתכן שקומץ אנשים רדופים וחלשים ניצחו את יון האימפריה הענקית!?

אולם מעניין מאוד, שהגמרא אומרת כי חג החנוכה נקבע דווקא כזכר לנס פך השמן, ולא כזכר לנס הניצחון במלחמה. גם החנוכיה שאנו מדליקים בחנוכה בכל לילה באה להזכיר דווקא את נס פך השמן. מדוע?

בנס פך השמן יש סמל ולימוד לדורות הבאים. היוונים בנסיונם לעקור את היהדות מעם ישראל, טימאו את כל השמנים. הם לא שפכו את השמן כי אם טימאו אותו. שישאר שמן, אבל טמא. השמן אותיות נשמה. היוונים רצו לטמא את הנשמה היהודית, לא חפצו להשמידה כמו טיטוס והמן הרשע ועוד צוררים אחרים, אלא לטמא אותה בתרבויות לא לנו ובדעות משובשות של כפירה.

ואכן רבים טעו וסרו מן הדרך הישרה, והתפתו אחר תרבות יון הקלוקלת. השמנים נטמאו, הדעות השתבשו.

אולם מאבק בלתי מתפשר מצד החשמונאים הביא למציאת פך שמן טהור. אותו פך שמן חתום בחותמו של הכהן הגדול הוא סמל ורמז לכל הדורות, רמז שלעולם תשאר נקודה בישראל שהקב"ה מגן עליה שלא יהיה לה

שום מגע נכרי. הניצוץ היהודי הזה לא כבה בכל הגלות הקשה והארוכה, במשך אלפי שנים עם ישראל נשאר בקדושתו הנצחית בכל ארצות גלותו בבבל ובספרד, באשכנז ובפולין, במרוקו ובתימן - עם ישראל לא התבולל למרות כל הצרות.

כמה הדברים רלוונטיים לדורנו אנו!

אח... אילו היו רואים גדולי ישראל של הדורות הקודמים את הדור שלנו, אילו היה רואה זאת הרמב"ם או רש"י, ה"חפץ חיים" או ה"בן איש חי"... אילו היו רואים את המציאות המצערת כיום של רוב העם היהודי השבוי בידי תרבויות זרות שאינן שייכות לנו, אינו יודע מה זה "שמע ישראל", ומה זה "שבת" - מה גדול היה שברם וצערם.

אולם לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב. גם במצב שנטמאו כל השמנים, השתבשו הדעות, ונטמאו הנשמות הטהורות של עם ישראל - גם אז אפשר למצוא את פך השמן הטהור, את הנקודה היהודית המצויה בלבם של כל יהודי פנימה, שלא נכבית ולא נטמאת לעולם. ואם רק נשכיל להדליק ולהאיר אותה, הרי שהיא תעלה ותדלק ותהיה לנר תמיד ולשלהבת קודש.

סיפור נס חנוכה

שבעים צבאות הארץ

שבעים אומות ברא הקב"ה בעולמו, ולכל אומה ואומה ייעד לה תפקיד וקבע לה תחומים ותכונות השייכות לה. עם ישראל הוא העם היחיד אשר זכה להיות "עם סגולה", עם הקשור אל אלוקיו ודבק בו, אולם גם לעמים אחרים נתן הקב"ה תכונות: לזה יופי, לזה גבורה, לזה חכמה, ועוד.

יפת אלהים ליפת

בפרשת נח מתחילה התורה (בראשית פרק ו פסוק ט): אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ, נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו, אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלָּךְ נֹחַ: וַיּוֹלֶד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֵת שֵׁם אֵת חָם וְאֵת יֶפֶת: וְלֵהֲלֹךְ (פרק י פסוק ב) נֹאמַר: בְּנֵי יֶפֶת גֹּמְרִים וּמִגֹּג וּמְדֵי וַיִּזְוּ וַתִּבֶּל וּמִשְׁפַּחַת יִתְרָם.

אבי האומה היוונית שמו היה 'יון', בנו הרביעי של יפת בן נח. ליפת ולבניו נתן הקב"ה את סגולת היופי והחכמה, כפי שמברך אותם נח (פרק ט פסוק כז): "יֶפֶת אֱלֹהִים לְיֶפֶת...".

אלף ושבע מאות שנה נתגלגלה משפחת יון בעולם עד שעלתה קרנה והיתה לראש הממלכות בימי אלכסנדר מוקדון, ואז זכתה שתקויים בה ברכה זו.

איך וכיצד התרחשו הדברים??

מדינת יון בראשיתה

בימי קדם, היתה יבשת אירופה ברובה בלתי מיושבת. אולם במשך השנים הגיעו לשם בני אדם, אשר נדדו אליה מארצות המזרח. ארץ יון היתה מן המקומות הראשונים באירופה, שהתפתחו בה חיים מסודרים. שבטים רבים באו והתיישבו בה, ובמשך השנים גיבשו לעצמם חיי מדינה.

ארץ יון מוקפת בשלושת צדדיה בים, ומשופעת במפרצים רבים, ולכן היו רבים מתושביה יורדי ים. עובדה זו השפיעה רבות על מדינת יון: היוונים הגיעו בקלות רבה לארצות אשר מסביבם, וניסו לכבוש אותם. הם היו לוחמים אמיצים, וניהלו מלחמות רבות נגד שכניהם [אשר מהמפורסמות שבהם - "מלחמת טרויה"].

במסעותיהם הרבים, באו היוונים כמגע עם עמים שונים ועם תרבויות שונות, ולמדו מהם: מתושבי צור וצידון - למדו קרוא וכתוב, מן האשורים - למדו כיצד לחשב את מהלך הכוכבים, ומן המצריים - למדו לערוך חישובים שונים בהנדסה. כך פיתחו תושבי יון את תרבותם, ובמשך הזמן נהפכו מלומדים ליוצרים. בתחום המדע, הניחו היוונים את היסוד למדע המודרני של ימינו.

אתונה וספרטה

שתי הערים המפורסמות ביותר ביוון היו אתונה וספרטה. הבדלים גדולים היו בין שתי הערים הללו, ואופי מיוחד ושונה.

ספרטה היא עיר האם של כל תרבות הספורט והכוחניות. היא היתה מדינה צבאית, תושביה רובם ככולם היו חיילים. הגברים בילו את חייהם במחנות הצבא, הילדים בגיל מוקדם הוצאו מחיק אמותיהם וקבלו חינוך צבאי: לימדו אותם להשתמש בנשק, ולהסתגל לחיי הצבא הקשים והמפרכים. כל ילד נבדק מיד עם היוולדו: אם התברר שהוא ילד חזק, אשר יוכל למלא את תפקידו כחייל טוב - מוטב, ואם לאו - השליכו אותו אל פני השדה, ושם מת!

אתונה לעומתה היתה עיר מגוונת ונעימה יותר. היו בה חיילים, אומנים, סוחרים ויורדי ים. המוכשרים עסקו באומנות ובמדע, או בחקירה פילוסופית. ילדי אתונה למדו מקצועות שונים, וביניהם תפסו מקום בראש: השירה, הנגינה וההתעמלות.

האומנים של אתונה קישטו את העיר ביצירות אומנותיות, אדריכלים מוכשרים בנו בניינים מפוארים, שהצטיינו ביופיים. משוררים חיברו מחזות, אנשי מדע גילו עובדות, שלא היו ידועות עד אז, למשל, שהארץ היא בצורת כדור, הם מצאו דרך לחשב מראש מתי יהיה ליקוי חמה. הפילוסופים של אתונה, שהמפורסמים שבהם - סוקרטס, אפלטון ואריסטו, עסקו בחקירות עיוניות.

המושג "דמוקרטיה" אף הוא התפתח לראשונה באתונה. העם המתורבת לא השלים עם צורת שלטון של מלכים ורודנים, כפי שהיה מקובל אז בעולם כולו, ובמשך הזמן הצליח להשיג "דמוקרטיה" - שלטון עם [ביוונית: דמוס - עם, קרטיה - שלטון]. העם בחר במושלים והשתתף באסיפות כלליות שהתקיימו במרכז העיר, שם החליטו יחד בענייני המדינה, למשל אם לצאת למלחמה או לא.

תרבות חיצונית

כך היתה העיר אתונה למרכז תרבותי מתקדם, וכך התקיימה ברכתו של נח לבנו יפת - ומדינת יוון הפכה לסמל של תרבות ויופי.

אולם יופי זה - חיצוני הוא. יש בו ברק והדר, יש לו משיכה וקסם. "חכמת יוון" יכולה לעשות את האדם מלומד יותר, מתקדם יותר, מתפתח יותר, אך אין היא חודרת אל עומק האישיות, ואין היא יכולה לשנות משהו במהותו של אדם. כפי שמבטא זאת רבי יהודה הלוי בשיריו:

"ראה נא גם ראה, דודי, והבן וסור ממוקשים, צנים ופחים,

ואל תשיאך [אל תפתה אותך] חכמה יוונית, אשר אין לה פרי - כי אם פרחים"

לחכמה היוונית יש "פרחים" יפים, יש לה חיצוניות מרשימה, אך אין לה "פרי" אין בה תועלת אמיתית לשיפור של האדם. יכול אדם להיות מלומד, מתקדם - אך אין בכך כדי לשנות משהו אמיתי בתוך אישיותו פנימה. דומה הדבר לבעל חיים מאולף: הוא יכול לבצע משימות מרשימות, להראות "חוכמות" בלתי רגילות, אולם במהותו הוא נשאר בעל חיים לכל דבר. כפי שמספרים על אריסטו, מגדולי הפילוסופים באתונה, אשר עסק בחקירות רבות אודות המוסר, האמת והצדק, והנה יום אחד ראוהו תלמידיו אוכל בצורה בהמית לחלוטין. "הכיצד?!", תמהו. והוא השיב להם: "כשאני אוכל - אני לא אריסטו"...

ואכן בתחום הדת, המוסר והצדק - נשארו היוונים בדרגה הפרימיטיבית של שאר האומות, סגדו לאלילים, והתנהגו בחייהם הפרטיים והחברתיים בניגוד למוסר, הצדק והשכל האנושי.

בעיות מדיניות

מדינת יון הלכה והתפתחה, אולם בעיות מדיניות קשות פקדו אותה. מלכות פרס, שהיתה אז אימפריה עולמית השולטת על מדינות רבות בעולם, השתלטה אף על יון. היוונים לא רצו כמובן לשאת שלטון זר, והם ניסו בכל כוחם להתנגד ולהילחם בפרס. מלחמות קשות התנהלו בין הפרסים ליוונים, אשר במהלכן נגרם הרס וחורבן רב לערי יון.

היתה ליוונים בעיה נוספת: בארץ יון קיימים רכסי הרים גבוהים מאוד, המפרידים בין אזורים. מפאת גובהם של ההרים, לא יכלו תושבי הערים השונות לבוא בקשרים אלו עם אלו, ובמשך הזמן התחילו להרגיש את עצמם כבני עמים נפרדים. מלחמות גדולות התנהלו בין הערים הגדולות, על השלטון ביון. ספרטה נלחמה באתונה והביסה אותה, ולאחר מכן העלתה את כל אתונה באש! אחרי כן קמה העיר "תבי" ונלחמה נגד ספרטה, וכך הלכה יון ונחלשה כתוצאה מן המלחמות הפנימיות שבתוכה.

בזמן שערי יון החלישו והחריבו זו את זו, הלכה והתחזקה בצפונה של יון מדינת מוקדון. המוקדונים היו עם מאוחד ומלוכד. מלכם פיליפ הקים צבא מאומן היטב, מצוייד בנשק יעיל ובתכסיסי מלחמה מקוריים. בעזרת צבא זה התחיל פיליפ להשתלט על יון, עד שסיפח אותה לארצו.

בתקופת שלטונו של פיליפ על יון, היתה יון מעלה מיסים לפרס. כל שנה היה "דריוש" מלך פרס שולח שליחים אל פיליפ מלך יון, שיתן לו מיסים.

יום אחד, קיבל פיליפ מידידו מלך פרוסיה מתנה מיוחדת במינה - סוס עצום ונאה, אשר לא היה כמוהו בכל ארץ יון. היה הסוס בעל עוצמה וחרון, והיה הורג כל מי שניסה להתקרב אליו, וכך לא יכל שום פרש לרכוב עליו. החליט פיליפ לעשות לסוס כלוב מברזל, אל הכלוב הזה היה נוהג להשליך כל אדם שנגזר עליו משפט מוות.

לילה אחד חלם פיליפ חלום, שבו נאמר לו: "האיש אשר ירכב על הסוס האסור אשר לך, הוא ימלוך אחריו!" שמר פיליפ את החלום בלבו, וציפה לראות כיצד יפול דבר.

לפיליפ היה בן בגיל חמש עשרה בשם אלכסנדרוס. בן זה נולד לו לאחר שנים רבות, והוא היה ילד יוצא דופן. היתה לו רעמת שיער כמו של אריה, ועיניו גדולות - האחת שחורה והשניה תכלת, ושיניו גדולות, וקולו כקול הנשר. כבר בגיל צעיר הוא רכש לעצמו חכמות רבות, והיה משכיל וגיבור חיל. והנה יום אחד, עבר אלכסנדרוס ליד הכלוב של הסוס, והתבונן בו. הוא הושיט את ידו דרך החורים ומישש את צוואר הסוס. והסוס, כמו כבשה תמימה, ליקק את ידיו של אלכסנדרוס. פתח אלכסנדרוס את הכלוב, תפס בצווארו של הסוס, והתחיל לרכוב עליו בלי מושכות ורסן.

כשמע זאת פיליפ שמח מאוד, והבין כי הנה בנו ימלוך אחריו. הוא גילה לבנו את החלום, ובנו השיב ואמר לו: "אם תתן לי צבא ורכב ופרשים, אלך להלחם באויביך, ואז כשאנצח במלחמות תווכח לראות כי נכון החלום אשר חלמתי". הסכים פיליפ לבקשת בנו, ונתן לו חיילים ופרשים. יצא אלכסנדרוס למלחמה ואכן נחל ניצחונות בכל אשר פנה.

מלכות יון מתעצמת

לימים, שלח דריוש מלך פרס שליחים אל פיליפ שיעלה לו מס כמידי שנה בשנה. אלא שהפעם קם אלכסנדרוס ומנע מלתת להם את המס. הוא אמר לשליחים: "לכו אמרו למלכם דריוש, כי כל עוד שלא היו לפיליפ ילדים, היתה לו תרנגולת מטילה ביצי זהב. אולם כאשר נולד לו בנו, נעצרה התרנגולת מלדת..."

שליחי דריוש תמהו מאוד על תשובתו המחוצפת והנועזת של אלכסנדרוס, ומיהרו לשוב לארצם, לדווח למלכם על ניצני המרד. בינתיים פרצה מלחמה בין יון לארצות הסמוכות לה, ופיליפ מת במלחמה. את כסאו ירש כמובן אלכסנדרוס בנו, שכונה מעתה "אלכסנדר מוקדון" על שם ארץ מוצאו. עם עלייתו של אלכסנדר למלך, החלה רוח קרב לנשב בצבא יון. המלך החדש איחד את מדינת יון, דיכא את נסיונות המרד של ערים שונות ביון, שניסו לפרוק מעליהם את שלטון המוקדונים. הוא החרیب את העיר "תבי", שהתקוממה נגדו, ולאחר שביסס את

שלטונו בפנים הארץ, הלהיב את צבאו לצאת להלחם ולכבוש עמים ומדינות, ובעיקר את פרס. הוא אמר ליוונים, שבמלחמה זו יוכלו לנקום בפרסים את נקמתם על החורבן הרב שגרמו הם לארצם.

ואכן בראש צבא חזק ומלוכד של 40,000 חיילים יצא אלכסנדר למסע מלחמות, כשהיעד העיקרי שלו הוא מדינת פרס. עז היה חפצו להכניע את האימפריה הגדולה, ובכך לקנות לו שם ותהילה. הקרב הראשון שלו עם צבא פרס נערך ב"אסיה הקטנה", בעיר "איסוס", שם התקיף אלכסנדר את הצבא הפרסי הגדול. למעשה, לצבא הפרסי היו נתונים טובים יותר כדי לנצח, אולם בעייתו היתה שהוא היה מורכב מלאומים שונים, ולכן לא היה מספיק מאוחד ומלוכד. לעומתו היה הצבא היווני, צבא לאומי מאוחד, מצוייד בנשק יעיל, ומונהג על ידי מצביא מוכשר. וכך הוכרע הקרב ב"איסוס" לטובת היוונים.

אלכסנדר פונה להחריב את בית המקדש

עתה פנה אלכסנדר עם צבאו הגדול, לעבר רצועת החוף של ארץ ישראל, כדי להלחם בבנות בריתה של פרס, ולספח אותן אל ממלכתו. כל הערים נכנעו לפניו - עכו, אשקלון, עזה. אולם בעיר "צור" נעצר אלכסנדר, הוא לא הצליח לכבוש אותה, מפני שהיתה מבוצרת היטב. הוא הקיף אותה במצור למשך שבעה חודשים, ובמהלך התקופה הזו ביקש מן היהודים שיבואו לעזרתו. היהודים סירבו, מכיון שלא רצו להפר את השבועה שנשבעו למלכי פרס. לעומת זאת כאשר פנה אלכסנדר אל ה"כותים", שונאי היהודים, הם נענו בשמחה לבקשתו, ובקשו ממנו, שבשכר זה ירשה להם להחריב את בית המקדש של היהודים אשר בירושלים, אשר מהווה "איום" על ממלכתו.

ואכן לאחר שנכנעה העיר צור, פנה אלכסנדר אל ירושלים, במטרה לקיים את ההבטחה שהבטיח לכותים צמאי הדם - להחריב את בית המקדש.

הפגישה עם שמעון הצדיק

בדרכו לירושלים, ישן אלכסנדר במלון, ובשוכבו חלם חלום, והנה איש לבוש בדים עומד על ידו, ובידו חרב חדה ומבריקה, והוא מרים את חרבו על ראש המלך. פחד המלך פחד גדול ואמר לאותו איש: למה אדוני רוצה

להכות אותי? אמר לו האיש: אלוקים שלח אותי ללכת לפניך ולעזור לך במלחמותיך, ולהכניע תחתיו מלכים גדולים ועצומים. אולם עתה דע כי מות תמות, על אשר מלאך לבך לעלות לירושלים ולהרע לכוהני ה' ועמו.

התחנן אליו המלך ואמר: "אנא! סלח נא לפשע עבדך. ואם רע בעיניך שאלך לירושלים, אפנה ואשובה לי! אמר לו האיש: אל תירא, קבלתי את עתירתך. ועכשיו לך לדרכך לירושלים, וכאשר תגיע לעיר תראה איש כדמותי, לבוש בדים כמוני. כאשר תראה אותו, מהר ליפול על פניך והשתחוה לפניו, וכל אשר יאמר לך לעשות - עשה! רק זכור ודע לך כי אם תמרה את פי, ולא תעשה ככל אשר צויתך - מות תמות!

ובינתיים בירושלים שררה בהלה גדולה, הגיעה השמועה כי אלכסנדר מוקדון מתקרב בחיל גדול לכיוון ירושלים, ובכוונתו להחריב את בית המקדש. באו והודיעו זאת לשמעון הצדיק. מה עשה? לבש בגדי כהונה, ולקח עימו מיקרי וחשובי ישראל, ואבוקות של אור בידיהם. כל הלילה הלך שמעון הצדיק עם חבורתו לכיוון היציאה מן העיר, ומנגד הלך צבאו של אלכסנדר והתקדם לכיוון העיר. כאשר הפציע הבוקר נפגשו אלו עם אלו. כיון שראה אלכסנדר את שמעון הצדיק, מיד ירד ממרכבתו והשתחוה לפניו. אמרו לו עבדיו: מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה?! אמר להם: דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני במלחמותי!

פנה אלכסנדר לשמעון הצדיק ופמלייתו, ושאל אותם: למה באתם? אמרו לו: היתכן שבית שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב, יטעו אותך עובדי כוכבים להחריבו?! אמר להם: מי הללו שהטעו אותי? אמרו לו: כותיים הללו שעומדים לפניך. אמר להם: הרי הם מסורים בידכם! מיד תפסו היהודים את הכותים הרשעים, שהיו מתנכלים להם בכל הזדמנות, ונקבו אותם בעקביהם, ותלו אותם בזנבי סוסיהם, והיו גוררים אותם על הקוצים ועל הברקנים, עד שהגיעו להר גריזים, שבו היה ה"מקדש" של הכותים. כשהגיעו להר גריזים, חרשו והרסו אותו, כדרך שביקשו הם לעשות לבית אלוקינו, ואותו היום, יום כ"ה בטבת, עשאוהו היהודים יום טוב.

מזכרת מאלכסנדר

המשיך שמעון הצדיק לטייל עם אלכסנדר בירושלים, והראה לו את בית המקדש, את חצרותיו, את גזיו ואולמותיו, וכן הראה לו את מקום קודש הקודשים ואת מקום המזבח. התפעל המלך ואמר: "ברוך ה' אלוהי ישראל ואלוהי הבית הזה! ואשריכם אתם עבדיו, המשרתים לפניו במקום הזה. ועכשיו ברצוני לעשות לי זכר בבית הקדוש הזה, ואתן זהב רב לצורפים שיעשו צלם כדמותי, ויקימו אותו בבית המקדש ליד קודש הקודשים. כך אזכה שיהיה לי זכר בבית הקדוש הזה.

אמרו היהודים למלך: אדוננו המלך, אין לנו רשות מאת אלוהי הבית הזה לשים בו פסל. ולכן הזהב, אשר נידבת אותו לבית המקדש, תן אותו לעניי הכהנים ולכלכלת היהודים הבאים להשתחוות בבית הזה. ואנו נעשה לך פה זכר טוב יותר ממה שבקשת: שכל ילדי הכהנים אשר יולדו השנה הזאת בכל ירושלים, יקראו על שמך - אלכסנדר". נשאו הדברים חן בעיני המלך, והוא אכן תרם זהב רב לטובת בית המקדש.

נבואת דניאל

לאחר מכן ביקש אלכסנדר מן הכהן הגדול שיאמר לו על פי ה"אורים ותומים" אם ימשיך במלחמותיו עם דריוש מלך פרס או לא. אמר לו הכהן הגדול: לצערנו מיום שחרב בית המקדש הראשון אין לנו אורים ותומים, אולם אני אתפלל לה' שיתן לי תשובה לשאלתך. ואכן תפילתו נענתה, וה' שם בפיו לומר למלך שיעלה למלחמה ויצליח. הוא אף הראה לו את ספר "דניאל" שבו יש נבואה המדברת אודותיו (דניאל פרק ח):

בְּשָׁנָה שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת בִּלְאֲשַׁצַּר הַמֶּלֶךְ, חֲזוֹן נִרְאָה אֵלַי אֲנִי דְנִיָּאל... וְאַרְבָּעָה בְּחֻזּוֹן וְאַנִּי הֵייתִי עַל אוֹכַל אוֹלִי [נהר ששמו "אולי"]. וְאַשָּׁא עֵינַי וְאַרְבָּעָה וְהִנֵּה אֵיל אֶחָד עֹמֵד לִפְנֵי הָאֵבֶל וְלוֹ קַרְנִים... רָאִיתִי אֶת הָאֵיל מִנֶּגַח יְמָה וְצִפּוֹנָה וְנִגְבָּה וְכָל חַיּוֹת לֹא יַעֲמְדוּ לִפְנָיו וְאִין מִצִּיל מִיָּדוֹ וְעָשָׂה כְּרָצוֹ וְהִגְדִּיל: וְאַנִּי הֵייתִי מִבֵּין וְהִנֵּה צָפִיר הַעֲזִים בָּא מִן הַמַּעֲרָב... וַיָּבֹא עַד הָאֵיל בַּעַל הַקַּרְנִים אֲשֶׁר רָאִיתִי עֹמֵד לִפְנֵי הָאֵבֶל וַיִּרְץ אֵלָיו בְּחֶמֶת כַּחוֹ: וַיִּרְאֵתִיו מִגִּיעַ אֶצֶל הָאֵיל וַיִּתְמַרְמֶר אֵלָיו [נלחם בו בכח] וַיִּךְ אֶת הָאֵיל וַיִּשְׁפֹּר אֶת שְׁתֵּי קַרְנָיו וְלֹא הָיָה כֹחַ בָּאֵיל לַעֲמֹד לִפְנָיו וַיִּשְׁלִיכֵהוּ אֶרְצָה וַיִּרְמָסֵהוּ וְלֹא הָיָה מִצִּיל לָאֵיל מִיָּדוֹ... וַיְהִי בִּרְאֵתִי אֲנִי דְנִיָּאל אֶת הַחֻזּוֹן וְאַבְרָקְשָׁה בִּינָה וְהִנֵּה עֹמֵד לִנְגְדִי כַּמֶּרְאָה גָּבֵר... וַיֹּאמֶר הִנְנִי מוֹדִיעֶיךָ אֶת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּאַחֲרִית הַזֶּעַם כִּי לְמוֹעֵד קָץ: הָאֵיל אֲשֶׁר רָאִיתָ בַּעַל הַקַּרְנִים מְלֶכִי מְדִי וּפְרָס: וְהַצָּפִיר הַשְּׁעִיר מֶלֶךְ יוֹן וְהַקָּרְן הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בֵּין עֵינָיו הוּא הַמֶּלֶךְ הָרִאשׁוֹן:

פנה הכהן ואמר לאלכסנדר: "אתה הוא צפיר העזים, ודריוש הוא האיל. אתה תרמסוהו ארצה, ותיקח את ממלכתו מידו!" כך חיזק הכהן את לב המלך, והוא יצא מירושלים שמח וטוב לב.

מאז גילה אלכסנדר יחס טוב ליהודים, הוא מינה את הכהן הגדול למושל כללי בארץ במקום הפחה הפרסי, והרחיב את גבולות ארץ יהודה.

התרבות ה"הלניסטית"

מארץ ישראל עבר אלכסנדר למצרים. מדינה זו קבלה אותו בזרועות פתוחות, מכיון שראתה בו משחרר מעול הפרסים השנואים.

בתחילה חשב אלכסנדר להפיץ את התרבות היוונית, שכה העריץ, בכל ארצות כיבושו. אולם בעת כיבושיו נתוודע אלכסנדר גם לתרבות המזרחית, והתרשם ממנה. הוא אף שקל בדעתו, שאם ברצונו לשלוט ביד רמה על מדינות המזרח, ולהקים ממלכה ענקית המורכבת מעמים שונים ומתרבויות שונות, עליו להתחשב בתרבויות אלו. ולכן החליט לפתח תרבות חדשה, אשר בה ימוזג בעיקר את התרבות היוונית עם התרבות המזרחית.

כדי להשיג מטרה זו, יסד אלכסנדר ערים חדשות, והושיב בהן בני עמים שונים. העיר הראשונה מסוג זה היתה העיר "אלכסנדריה" שבמצרים, שנקראה כמובן על שמו. בעיר זו הושיב מצריים, יוונים, ואף יהודים, כדי שישפיעו אלו על אלו, ויתמזגו לעם אחד. הוא הקים באלכסנדריה מוסדות להפצת תרבות יון, כמו אצטדיונים, ספריות, בתי אומנות, לצד מקדשי האלילים של עמי המזרח. כך התפתחה וצמחה לה תרבות חדשה, שכונתה: "התרבות ההלניסטית".

הוא עצמו הקריב קורבנות במקדשי האלילים של מצרים, והוכרז על ידיהם כבנו של האליל "אמון". אלכסנדר רצה להיות יותר ממצביא, ואף יותר ממלך. הוא הכריז על עצמו שהוא אליל, כדוגמת מלכי המזרח שנהגו להכריז על עצמם שהם אלילים, ובדרך זו חשב להגדיל את סמכותו בעיני עמי המזרח.

התרבות ההלניסטית השפיעה עוד שנים ארוכות על כל עמי האזור. בהשפעתה ערכו חקירות מדעיות, המציאו המצאות טכניות, פיתחו ענפי אומנות שונים, ועוד. אולם השפעות חיוביות אלו הועמדו בצל על ידי ההשפעות השליליות שלה. על ידי התרבות ההלניסטית התעורר ביתר שאת פולחן האלילים, הותר רסן התאוות, התגברה הסגידה לגוף, הפקרות ופריקת יצרים היו לדבר חיובי ורצוי, והמוסר האנושי הידרדר עד מאוד.

אולם עם אחד ויחיד לא אימץ לעצמו תרבות קלוקלת זו, הלוא הוא עם ישראל, העם הקדוש והנבדל מן העמים, אשר המשיך להיות דבק בתרבותו העתיקה והמפוארת. אף אלכסנדר מוקדון מצידו לא ניסה לכפות על היהודים את תרבותו, כיון שהעריץ מאוד את חכמי ישראל ואת תורת ישראל.

[הרחבת ממלכת יון - ומות אלכסנדר](#)

ממצרים המשיך אלכסנדר במסע כיבושיו לעבר בבל. העיר נכנעה, ותושביה קבלו אותו בכבוד גדול. משם המשיך לעבר מדינת פרס - ה"אגוז" הקשה ביותר לפיצוח. ואכן במדינה זו נתקל אלכסנדר בקשיים עצומים: תושבי פרס שהיו עד כה מושלים בעמים אחרים, ראו באלכסנדר מושל זר, והתנגדו לו קשות. המלחמה בשטח ההררי שבצפון המדינה היתה קשה מאוד לחייליו של אלכסנדר, אולם בכל זאת, עם מותו של מלך פרס על ידי כמה שרים שמרדו בו, הצליח אלכסנדר להכריז על עצמו כמלך פרס. בהיותו בבירת פרס, נשא לאשה את בתו של המלך הפרסי, ועודד גם את שריו להתחתן בתושבי המקום, כדי להתמזג עמהם.

מפרס חזר אלכסנדר לבבל, ובמוחו תוכניות רבות לפיתוח ממלכתו הענקית. אבל לפני שהספיק לבצע את תוכניותיו, חלה בקדחת ומת לפני מלאת לו 33 שנה, ונקבר באלכסנדריה שבמצרים.

התפצלות מלכות אלכסנדר

במותו לא הותיר אלכסנדר בנים, בנו היחיד נולד לו רק לאחר מותו. באין בן יורש, נלחמו שריו הגדולים של אלכסנדר על ירושת ממלכתו. מלחמות קשות התנהלו ביניהם במשך 25 שנה. כאשר אף אחד מהם לא הצליח לגבור על יריביו ולתפוס את השלטון על הממלכה כולה, החליטו היריבים לחלקה ביניהם.

כך נחלקה מלכותו של אלכסנדר לארבעה מחוזות, ובכך התקיימה נבואת דניאל במלואה (דניאל פרק ח): "וַיִּפֹּר הָעָזִים [מלכות יון] הַגָּדִיל עַד מָאָד, וַיַּעֲצְמוּ נְשִׁבְרָה הַקָּרְן הַגָּדֹלָה [אלכסנדר מוקדון] וַתַּעֲלֶנָה חֲזוֹת אַרְבַּע תַּחֲתֶיהָ לְאַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם... וַהֲנִשְׁבְּרָתָהּ וַתַּעֲמֹדְנָה אַרְבַּע תַּחֲתֶיהָ אַרְבַּע מַלְכוּתִים מִגֹּי יַעֲמֹדְנָה וְלֹא בְכָחוֹ" [ארבעת המלכים לא יהיו חזקים כל כך כמו אלכסנדר].

על השלטון בארץ ישראל התנהלו קרבות קשים בין "סליקוס", השר שנהיה לשליט על סוריה ובבל, לבין "תלמי", ששלט על מצרים. הקרב המכריע ביניהם נערך בשנת ג'תנ"ט (301 שנה לפני הספירה למניינם). בקרב זה ניצח תלמי, ולקח בשבי יהודים רבים אל מצרים. ומאז - במשך 100 שנה, שלטו ה"תלמיים" בארץ ישראל.

היהודים באלכסנדריה

במצרים הלכה והתפתחה קהילה יהודית מפוארת. וכך מספרת הגמרא (סוכה דף נא א):

רבי יהודה אומר: מי שלא ראה דיופלוסטין [בית כנסת מפואר ומיוחד] של אלכסנדריה של מצרים, לא ראה בכבודם של ישראל... ושבעים ואחת קתדרות של זהב היו בה, כנגד שבעים ואחד זקנים. ובימה של עץ באמצעיתה, וחזן הכנסת עומד עליה, והסודרים [מטפחות] בידיו. וכיון שהגיע הזמן לענות "אמן", הלה מניף בסודרים [כי לא כולם יכלו לשמוע את קולו, מחמת גודל המקום], והם עונים אחריו "אמן". ולא היו יושבים מעורבים, אלא זהבים [צורפי הזהב] בפני עצמם, וכספים [צורפי הכסף] בפני עצמם, ונפחים [אומני ברזל] בפני עצמם, וטרסיים [אומני נחושת] בפני עצמם, וגרדיים [אורגים] בפני עצמם. וכשעני נכנס שם, היה מכיר בעלי אומנותו, ונפנה אליהם להשתכר אצלם, ומשם פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו...

תלמי המלך מבקש להחכים

לאחר מותו של "תלמי הראשון", מלך אחריו בנו - "תלמי השני". בתקופתו, תמו כבר מלחמות היורשים של אלכסנדר, והשלטון על מצרים וארץ ישראל היה חזק בידיו. בזמנו גברה אצל עמי המזרח ההתעניינות בספרי העמים, ובמקומות רבים נוסדו ספריות גדולות.

גם תלמי זה, בהיותו מלך חכם ונבון ואוהב ספר, הקים לעצמו ספריה גדולה. הוא חפץ מאוד לקבץ לעצמו ספרים רבים מדתות שונות, כדי להחכים עוד ועוד ולחקור את הדין והישר בעולם. על ידי כך רצה לחבר בעצמו ספר חוקים על כל צרכי העולם - לפי המוסר והצדק. לשם כך שלח שניים מחכמיו שיעברו ממדינה למדינה ויקבצו עבורו ספרי חכמה. אחרי סבב גדול שעשו חזרו אל המלך כשבדיהם תשע מאות ותשעים וחמישה ספרים. שמח המלך מאוד, צחק ואמר: הבה ונוסיף עוד חמישה, כדי שיהיו בידינו אלף ספרים. היו שם כמה חכמים, ששמעו על תורת ישראל. אמרו לו: אדוננו המלך, מה לך לטרוח לקבץ ספרים כה רבים, כדי לחקור מהם את האמת והצדק?! עצתנו לך, שתשלח שליחים אל היהודים אשר בירושלים, והם יביאו לך את ספרי תורתם, אשר נכתבה להם על פי ה' על ידי נביאיהם, ומספרים אלו תוכל להתחכם ולשפוט כל דין על פי האמת והישר האמיתיים.

שמע המלך לעצתם, ושלח שליחים אל ירושלים, שיביאו לו את ספר התורה מתורגם ליוונית. אולם חכמי ירושלים לא רצו לתת את ספר תורת ה' ביד איש נוכרי, ולכן התחכמו ותרגמו לו במקום ספר התורה - את "ספר הישר", שיש בו מדרשי חז"ל על התורה.

קיבל המלך את הספר לידי, והתחיל ללמוד בו. הוא נהנה מאוד מן החכמה והצדק הטמונים בו, עד שעזב את כל הספרים שקיבץ לעצמו, והגה רק בספר הזה, ושמח שמחה גדולה על העצה הטובה שנתנו לו חכמיו.

לימים, נודע לחכמיו על התרמית. הם הבחינו ומצאו שהיהודים הביאו לתלמי ספר אחר במקום ספר התורה, מיהרו לבוא אל המלך ואמרו לו: אדוננו המלך, לעגו לך היהודים, כי לא שלחו אליך את ספר התורה שאמרנו לך, כי אם ספר אחר שהיה בידם. עצתנו לך, שתשלח אליהם שליחים בשנית שישלחו לך את ספר תורתם האמיתי, כי ממנו תמצא את מבוקשך יותר ויותר מן הספר ששלחו לך. קצף המלך מאוד, וחמתו בערה בו. מיד החליט לשלוח שליחים שנית אל ירושלים, שיביאו לו את ספר התורה האמיתי. אולם הפעם היה חשדן ביותר, ונהג בעורמה, כדי להיות בטוח שאכן יקבל את ספר התורה האמיתי ולא ספר אחר. (הקדמת ספר הישר)

תרגום התורה ליוונית

מה עשה תלמי? שלח ספרים ומנחות אל הכהן הגדול, ובקש ממנו שישלח אליו 72 חכמים מארץ ישראל, אולם לא גילה להם את הסיבה להזמנתם. ואכן הגיעו אל המלך תלמי 72 זקנים כהנים חכמים, ובראשם אלעזר הכהן. כבואם מצרימה התקבלו בכבוד גדול. נתן להם המלך תלמי שבעים ושניים בתים ובקש מכל אחד **בנפרד** לתרגם את התורה ללשון יוונית. בכך רצה לבדוק שאכן יתרגמו לו את ספר התורה, ולא ספר אחר.

שרתה רוח הקודש על כל החכמים, ונתן הקב"ה עצה בלבבם, לתרגם את התורה עם מעט שינויים. כולם כתבו את אותם שינויים בדיוק, לדוגמא: "אלוקים ברא בראשית" [במקום "בראשית ברא אלוקים", כדי שלא יטעו הגויים לומר, כי "בראשית" הוא שמו של אליל והוא שברא חס ושלום את אלוקים]. וכן: "אעשה אדם בצלם ובדמות" [במקום "נעשה אדם", שלא יטעו הגויים לומר, שהיו שותפים להקב"ה בבריאת העולם].

כאשר הושלמה המלאכה, הביאו את הספרים לפני המלך, ומצא המלך את כל דבריהם מתואמים, ישרים ונכונים, ושמח שמחה גדולה. הוא למד מן הספרים הקדושים, העמיק בהם, ונהנה מאוד מאוד מן החכמה הגדולה הטמונה בהם. ציוה המלך לשלוח את הזקנים הכהנים חזרה ירושלימה בכבוד גדול, מלאים באוצרות זהב וכסף.

יהודי מצרים שמחו מאוד על תרגום התורה ליוונית, הם ידעו שבעקבות התרגום, יעלה כבודם בעיני העמים, אשר יקראו בתורה על עמינו ועל הניסים הגדולים שעשה ה' עמנו. לכן חגגו מידי שנה את היום שבו הסתיים תרגום התורה ליוונית. אבל חכמי ישראל ראו את הסכנה הגדולה האורבת ליהודי מצרים מתרגום זה. הם ידעו שבמשך הזמן יתרגלו יהודי מצרים לקרוא את התורה ביוונית, וכך ישכחו את לשון הקודש, ויתרחקו מדרך היהדות [חשש זה אכן התאמת ברבות השנים]. על כן אמרו חכמינו ז"ל: "קשה יום תרגום התורה ליוונית, כיום שנעשה בו העגל".

"מתיוונים"

בתקופת שלטון התלמיים התפשטה התרבות ההלניסטית מאוד. במצרים, בסוריה, בעבר הירדן ואפילו בארץ ישראל, נבנו ערים יווניות, ובהן הוקמו כל המוסדות אשר הפיצו את התרבות ההלניסטית. בערים אלה היו ספריות גדולות, שהכילו את יצירות הסופרים והפילוסופים היוונים, מקדשי אלילים, בתי שעשועים, מגרשי ספורט וכדומה.

הערים היוניות שבארץ ישראל ובמצרים, היו מכשול חמור לבני עמנו. רבים בקרו בהן לרגל עסקיהם, וקלי הדעת שבהם אף הושפעו מן הפאר החיצוני של התרבות ההלניסטית ונדבקו בווהמתה. הם בקרו במגרשי

הספורט, הלכו למקדשי האלילים ולבתי השעשועים כדי להשתתף במסיבות הפרועות שנערכו שם, וכך פרקו מעליהם עול תורה ומצוות. יהודים אלו קראו לעצמם: "מתיוונים".

יראי ה' לא התקרבו למקומות אלו, והתייחסו בשאט נפש לכל הגילויים של התרבות ההלניסטית המושחתת. אך לא היה לאל ידם למנוע את התפשטות הנגע בין בני עמנו.

תחילה רכשו המתיוונים רק את המנהגים החיצוניים של הגויים: דברו בלשונם, והשתתפו בחגיגותיהם, אך עדיין שמרו תורה ומצוות. אולם במשך הזמן התרחקו מדרך התורה לגמרי, השתחוו לאלילי יון, וטימאו את עצמם בבשר פיגוליהם.

מעלליו של יוסף המוכס

בתחילת תקופת שלטון התלמיים, התנהלו עדיין החיים בירושלים ובכל ערי היהודים על פי דרך התורה. בכל המקומות היו בתי כנסת, בתי מדרש, תלמודי תורה וכו', וגדולי התורה הם שהנהיגו את העם. לכן חששו המתיונים הראשונים להראות בגלוי את התרחקותם מדרך התורה וממסורת האבות, ופעלו בינתיים בסתר. אולם בתקופת שלטונו של "תלמי השלישי" התחילו המתיוונים להרים ראש:

יוסף בן טוביה, יהודי מושחת ואיש בליעל, הצליח בדרכי עורמה לקחת מן הכהן הגדול את הסמכות על גביית המיסים מן היהודים למלך תלמי. כדי לתת תוקף לתפקידו, שלח אליו המלך חיילים מצריים שיעזרו לו בגביית המס. יוסף, שכונה מעתה "יוסף המוכס", רצה להתעשר מתפקידו, ודרש מן היהודים סכומי כסף מופרזים.

אשקלון היתה העיר הראשונה שאליה הגיעו יוסף המוכס ואנשיו. כאשר סרבו תושבי העיר לשלם לו את המיסים הגבוהים שדרש מהם, הרג עשרים אנשים מראשי העיר וגזל את כל רכושם. מאז, נפלה אימת יוסף המוכס וחבר מרעיו על כל תושבי הארץ, ואיש לא העז עוד לצאת נגדו.

מתיוונים רבים הצטרפו אל יוסף המוכס, וכמוהו התעשרו גם הם מן המיסים שגבו מן העם. כאשר הרגישו כי גבר כוחם, החלו להרים ראש והעזו להתנהג בדרכי היוונים גם בגלוי. הראשונים שהתחילו בכך היו בניו של יוסף המוכס, אליהם הצטרפו רבים מבני גילם, ואף כוהני הדיוט אחדים נתפתו ללכת בדרכיהם.

סוף שלטון התלמיים

בתקופתו של "תלמי הרביעי", נתחדשה המלחמה בין התלמיים ובין ה"סליקים" [יורשיו של "סליקוס", ששלטו על סוריה ובבל לאחר מות אלכסנדר]. באחד הקרבות ניצח תלמי, ובגובה ליבו עלה לירושלים ורצה להיכנס לבית המקדש. כאשר ניסו הכוהנים למנוע ממנו את חילול הקודש, פרץ לבית המקדש בכח. אבל מן השמים עכבו בעדו: הוא התעלף ונפל לארץ!

כאשר חזר לארצו למצרים, החליט להתנקם ביהודי מצרים על מפלתו. הוא כינס את הנכבדים שביהודי אלכסנדריה לקרקס גדול, ושם ציוה לשסות בהם פילים. אבל כאן התרחש נס נוסף: הפילים לא פנו אל היהודים, אלא אל המשסים, ורמסו רבים מן היוונים, שבאו לראות ולהנות מאסונם של היהודים.

כאשר מת תלמי הרביעי, מלך אחריו בנו, שהיה עדיין צעיר לימים. הוא לא היה מסוגל לתפוס בחזקה את השלטון תחת אביו, ואת חולשתו ניצלו ה"סליקים" מושלי סוריה, ומיהרו לכבוש את ארץ ישראל. כך תמה בארץ ישראל תקופת שלטון ה"תלמיים", והחלה תקופת שלטון ה"סליקים".

עליית אנטיוכוס לשלטון

25 שנה אחרי שהסליקים כבשו את ארץ ישראל, עלה אנטיוכוס לשלטון. אנשי חצרו, אשר רצו להחניף לו, קראו לו "אנטיוכוס אפינס", כלומר: המפואר. אבל מאחורי גבו קראו לו "אנטיוכוס אפינס", כלומר: המשוגע. ואומנם כינוי זה הלם אותו ביותר. אנטיוכוס דימה בנפשו שהוא אליל, וציוה על כל עמי ממלכתו להקים במקדשיהם את הפסל שלו, ולהשתחוות לו. אנטיוכוס פיזר כסף רב לחגיגות עם מפוארות, והתנהג בהן כאחד השוטים, במטרה לעורר תשומת לב ו"כבוד" בין ההמונים.

את שלטונו על כל עמי ממלכתו ניסה לחזק על ידי כך שהפיץ ביניהם את התרבות ההלניסטית, ושאיפתו היתה שגם היהודים יקבלו עליהם תרבות זו. אולם בשלב ראשון הוא לא ניסה לעשות זאת בכח, אלא בדרכים עקיפות. הוא העלה את מעמדם של המתיוונים, ומינה אותם למשרות חשובות, כמו מושלים, שרים, שופטים ושוטרים. הוא עודד אותם לערוך ערבי שירה, חגיגות, ריקודי עם, ולהכניס פולחן יווני. כמו כן הקים אצטדיונים ומרכזי תרבות, וקיווה כי אט אט ימשך לב העם אחרי תרבותו.

הכהונה הגדולה עוברת לידי הטמאות של יאסון

עד לפני שעלה אנטיוכוס לשלטון, היתה עבודת בית המקדש מופקדת בידי הנאמנות של יוחנן כהן גדול. הוא שמר על טהרת הבית, ובמאמצים רבים הצליח להרחיק את משפחת יוסף המוכס ואת שאר המתיונים מכל השפעה על העניינים הפנימיים של היהודים. מצב זה השתנה לרעה, כאשר עלה אנטיוכוס לשלטון. המתיונים קבלו ממנו עזרה לכל תוכניותיהם השפלות.

אחיו של יוחנן הכהן הגדול נימנה בין המתיונים. הוא שינה את שמו מ"יהושע" ל"יאסון". ברוב חוצפתו ורשעותו, בא יאסון לפני אנטיוכוס והציע לו סכום כסף גדול, כדי שימנה אותו לכהן גדול במקום אחיו! המלך כמובן מסר לו ברצון את התפקיד הגדול והקדוש הזה, מאחר שידע, כי יאסון ודאי יפעל למען הרחקת היהודים מדרך התורה. אנטיוכוס הסכים גם לבקשתו השניה של יאסון: להקים בירושלים בתי משחק יוניים, בהם ילמדו בני יהודה ללכת בדרכים המקולקלות של הגויים.

ירושלים מחוללת

שלוש שנים שימש יאסון בתפקיד הכהן הגדול, ובמשך תקופה זו השתנו החיים בירושלים מן הקצה אל הקצה. עיר הקודש חוללה על ידי צעירים פורקי עול, ונהפכה לעיר יונית. הגיעו הדברים לידי כך, שבמגרש הספורט שהקים יאסון לא הרחק מהר הבית, שיחקו המתיונים במשחקי התגוששות. גם כהנים מסוימים עזבו את עבודתם בבית המקדש, ויצאו למגרש לשחק שם, כדרכם של הגויים!

חילול עיר הקודש גבר עוד יותר בזמנו של "מנלאוס", האיש אשר קיבל את משרת הכהונה הגדולה במקום יאסון. הלה הבטיח למלך אנטיוכוס רודף השלמונים, סכום כסף גדול מזה שנהג לשלוח לו יאסון תמורת המינוי. את הכסף לתשלום המס ולצרכיו הפרטיים הוציא מנלאוס - מאוצר בית המקדש! וכשגם זה לא הספיק לו, לא היסס ומכר אף כלים מכלי הזהב הקדושים.

הרג נורא בירושלים

רבים מיהודי ירושלים חיכו להזדמנות לגרש את הכהן הגדול הרשע הזה מן העיר. כשלוש שנים לאחר מינויו של מנלאוס, נדמה היה כי הנה הגיעה ההזדמנות המיוחלת.

הדבר היה כשיצא אנטיוכוס למלחמה במצרים, ולא הצליח להשתלט עליה. בארץ ישראל נפוצה שמועת שוא, כי אנטיוכוס נהרג במלחמה. בשמחתם הזדרזו תושבי ירושלים לקום על מנלאוס ולגרשו מן העיר. לאסונם - עבר אנטיוכוס בדרכו חזרה ממצרים לסוריה - דרך ירושלים, שם נודע לו על גרושו של מנלאוס. בהיותו סר וזעף על מפלתו במצרים, התנפל על יהודי ירושלים ושפך עליהם את כל חמתו. הוא השתולל בעיר כחיה טורפת, הרג אלפי איש, הוציא בגלות עם רב וגדול, ופיזר את כל החכמים אשר בה, כפי שמתאר זאת "יוסיפון" (חשמונאים ב, ד-ה):

"ויצו על אנשיו לאמור: הכו תכו כל אשר יפול בידכם, וגם על הממלטים את נפשם על גגות הבתים אל תחמלו. ויהרגו בלי רחמים נער וזקן, איש ואשה, גם בחור גם בתולה, וגם על עוללים ויונקים לא חמלו. ובשלושת הימים השחיתו שמונים אלף איש - ארבעים אלף נהרגו, וארבעים אלף נמכרו ונלקחו בשבי. וכל זה איננו שווה לו - וחמס אנטיוכוס בכף רשע את כל כלי הקודש, וכל אשר התנדבו המלכים לפאר את המקדש וליפותו, את הכל גזל בידי חמס".

גזירות שמד

בשלב זה החליט אנטיוכוס להרחיק את העם בכח מדרך ה', ולגזור עליהם גזרות שמד. המלך הרשע הזה ידע, שכל עוד ישמרו היהודים את מצוות תורתם, לא יוכל לשלוט עליהם שלטון מלא.

הוא כתב אגרות לכל ערי יהודה, ובהן נאמר, כי כל עמו צריך להתאחד בתורה אחת וחוקה אחת. אין להקריב קורבנות בבית המקדש בירושלים, אלא להקים במות ומקדשים לאלילים, ולהקריב בהם בשר חזיר וכל בהמה טמאה.

בעצת יועציו החליט אנטיוכוס להתמקד בעיקר בעקירת מצוות התורה העיקריות, אשר עקירתן תגרום בעקיפין לעקירת התורה כולה - מצוות אשר בלעדיהן תהיה התורה רק בגדר טקס ופולחן חיצוני חס ושלום, שתשתכח מאליה עם הזמן. הם הגיעו למסקנה, כי שלושת המצוות העיקריות הן: שבת, ברית מילה, וקידוש החודש. [קידוש החודש פירושו, כדי לקבוע את היום הראשון של החודש, צייתה התורה שאם יבואו שני עדים ויעידו בבית הדין שראו את הירח בצורה מסוימת בסוף החודש שעבר, על פי זה יקבעו בית דין באיזה יום יחול ראש חודש, ועל פי זה יקבעו מועדי וחגי ישראל].

[השבת](#)

וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בְּיָמֵי וּבְיַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעָלָם כִּי שִׁשַּׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיָּנַפֶּשׁ:

השבת הרי היא מכריזה ואומרת: יש בורא לעולם שברא אותו בששה ימים ונח ביום השביעי, אליו אנו נכנעים ומשתחוים! אבל היוונים רצו לעקור את המחשבה הזאת מלב כל יהודי לאמר: אנחנו אדוני הארץ! אלינו צריכים להכנע!

[ברית מילה](#)

הנה הברית מילה היא אות בינינו ובין הקב"ה, כי חפצים אנו להשתמש בגופנו אך ורק על פי רצון ה'. הקב"ה מנחה אותנו לרסן את היצרים שבתוכנו, ולהשתמש בהם כראוי. אך היוונים לא כן מחשבתם אלא אדרבה להסיר את הרסן ולאבד את הסייגים, ולחיות חיים שבהם הכל "מותרים לכם מותרים לכם", מבחינת 'מי יאמר לו מה תעשה, ומי יאמר לו מה תפעל'.

[קידוש החודש](#)

קביעת ראשי החדשים מזכירה לנו, כי כח אלוקי הוא המושל על הזמן ומנהיג אותו, ולא הזמן שולט עלינו. ביום שקידשו בית דין את החודש - מקודש הוא, וממילא מקודשים המועדים על פי אותו היום שבו קבעו חכמי ישראל שמתחיל החודש. אין אף אחד בעולם שיכול לשנות את מהותם של הזמנים, רק חכמי ישראל. לזאת לא הסכימו היוונים: הזמן נתון בידינו, ובאפשרותנו לעשות בו כטוב בעינינו, ואילו היהודים לא יקבעו לעצמם, מתי יהיו חגים ומועדים שונים, אלא הכל על פי החלטותינו.

יופיו של יפת - כשהוא משרת את האדם לעבודת ה' - הרי הוא אכן יופי. אך כשהוא מנסה להתנכל לעם ישראל - אין לך כיעור גדול מזה. הגבורה הופכת לעריצות ואכזריות, החכמה - למזימה, והאמת - לסילוף.

עולם בלא בורא, גוף ללא רסן, זמן ללא קדושה - היש לך כיעור גדול מזה?!

מלחמת חורמה

לפני שעזוב אנטיוכוס את ארץ יהודה, הפקיד בה את שר צבאו "פוליפוס", וציוה אותו: "כל אשר יאות מהם למצותי, וישתחוה אל צלם תמונתי, ויאכל בשר חזיר, ויצא מדת משה - יחיה. וכל הממאן - יהרג ללא חמלה".

היו אלו ימים קשים ונוראים לעם היהודי, ובפרט ליהודי ירושלים. היוונים פרצו שלוש עשרה פרצות בחצר העזרה של בית המקדש, בטלו את שני קרבנות התמיד שציוה בורא עולם להקריב בכל יום, קרבן תמיד של שחר וקרבן תמיד של בין הערביים, טמאו את השמנים המיועדים להדלקת המנורה, טמאו את בית המקדש בפולחן האלילים ובמעשי תועבה, את בנות ישראל הסגירו לעריצי האויב, והשכיחו כליל את השבתות והמועדים.

ביום ט"ו בכסלו שנת ג'תקצ"ג (167 לפני הספירה למניינם), הקימו היוונים פסל טמא בבית המקדש על מזבח ה'! הם בנו במות לאלילים בכל ערי יהודה, קרעו את ספרי תורת ה' לקרעים ושרפו אותם באש.

כל מי שהיה ירא את דבר ה' יצא מן העיר וחיפש מפלט באחד הכפרים שבהרי יהודה. שם הצליחו בזמן הראשון להסתתר מעיני שוטרי אנטיוכוס הרשע, ולקיים את מצוות התורה. אולם פתרון זה היה זמני ביותר, שכן לאחר שביססו היוונים את תרבותם הטמאה בירושלים, יצאו הם לכפרים ולהרים לתור אחרי יהודים השומרים תורה ומצוות. היה זה נסיון קשה ומר עבור היהודים הנאמנים. הם התחבאו ביערות ובמערות, והיו מוכנים למסור את נפשם על קידוש ה', כאשר יד הצוררים תשיג אותם גם שם. אלפי אנשים, נשים ועוללים, מסרו את נפשם על קידוש ה', נטבחו ונהרגו על שמירת התורה והמצוות, ה' יקום דמם.

תפסו היוונים את אלעזר שר הכהנים, שהיה כבר זקן ושבע ימים (הוא אלעזר הנ"ל אשר נשלח בראש המשלחת אל תלמי המלך לתרגם את התורה), והביאו אותו לפני פוליפוס. פנה אליו פוליפוס ואמר לו: "אלעזר הכהן, הלוא איש חכם ונבון אתה! אל נא תעבור את מצות אדוננו המלך. עבוד לצלמו, ואכול מבשר זבח, ואז תחיה ולא תמות". ענה אלעזר הכהן: "חלילה לי להפר את מצות אלוהי, אל-חיים ומלך עולם, ולעשות את מצות אנטיוכוס אשר ימיו כצל עובר".

ראה פוליפוס כי לא יוכל לשכנע את אלעזר להישמע לו, והחליט לנקוט בצעד אחר. הוא פנה אליו בסתר ואמר לו: "יודע אתה שאני אוהב אותך ומכבד אותך כבר ימים רבים, מכיר אני אותך עוד מעת היותי משרתו של תלמי המלך. כאשר באת אליו עם חבריך לתרגם את התורה, נוכחתי לעמוד על גדולתך ומעלתך. ועכשיו מרחם אני עליך ועל שיבתך, ואין אני רוצה להרע לך. ולכן רוצה אני להציע לך הצעה אחרת: קח לך חתיכת בשר כשרה משלך, ותאכל אותה בפני העם, באופן שיחשבו שאתה אוכל מבשר זבח של צלם אנטיוכוס. אם תעשה כן אחמול עליך ולא אמית אותך".

אולם אלעזר הכהן לא הסכים אף לזאת. הוא פנה לפוליפוס ואמר: "שמע נא אותי, פוליפוס פקיד המלך אנטיוכוס! בן תשעים שנה אנוכי היום, וכל חיי דבקה נפשי ליראה את ה' אלוהי ישראל. ואיך אבוא היום לעשות רמיה ולהפר בריתי?! אם כה אעשה כדברך, אחטיא את ישראל, ויאמרו היהודים: הנה אלעזר הכהן, בן תשעים שנה עזב את תורת אלוהי והפר בריתו. ואם כן מה לנו חלק ונחלה בתורת ה'? ויפרו גם הם ברית ה' ויעזבו את תורתו, וילכו נפשותיהם לאבדון. לכן חלילה לי לטמא את טוהר שיבתי לגרום ליהודים רפיון ידיים באמונת ה'. אמותה הפעם את המוות הזה ואותיר אחרי גבורה ואומץ לעמי ולבחורי. אתם תמיתו אותי פה, ואלוהי ישראל יחייני שם בעולם הבא. והיהודים בראותם את מותי פה על ידכם - יאבו גם הם לעזוב את חייהם למען יקר תורת אלוהינו, ונהיה אני והם כולנו חיים!"

כשמוע פוליפוס דברים אלו, הפך ליבו לאכזר, והחליט להמשיך ביתר שאת להרע לישראל בכל מאודו. הוא ציוה לייסר ולהכות כל יהודי שדבק בתורתו, וכן ציוה לייסר את אלעזר הכהן ביסורים קשים. וכאשר היכו אותו ועינוהו ביסורים קשים בלי חמלה, נאנח אלעזר הכהן ואמר: "אלוהי! אתה ידעת כי יכולתי להציל את נפשי מן המוות הזה. אבל לא חפצתי כי אהבתיך. והנה הם יכוני מכות נמרצות אשר אין בי כח לשאת אותן. אבל בגלל גודל האהבה שבוערת בליבי אליך - מכות אלו חביבות עלי, ואסבילן בכח ובגבורה. ואתה למען רחמיך, רחם על עדת ישראל, והצילם מכל אויב ושונא". וככלותו לדבר ולהתפלל אל ה', עלתה נשמתו הטהורה השמימה, והותיר אחריו כח ואומץ וגבורה לבני עמו. (יוסיפון פרק יח. חשמונאים ב ו)

מות אם ובנה

אם גיבורה אחת מבנות הלויים - ילדה בן, והחליטה למול אותו למרות גזירות היוונים. ביום השמיני מלה את בנה בתופים ובמחולות, וביודעה כי יד היוונים מתקרבת עליה ועל תינוקה להורגם, הקדימה וקפצה מן החומה

כשתינוקה חבוק בזרועותיה, והיא קוראת ואומרת: רבונו של עולם, כל זאת בְּאַתְּנוּ, וְלֹא שְׂכָנוּךְ, וְלֹא שְׂקָרְנוּ בְּבְרִיתְךָ, לֹא נִסּוּג אַחֲזֹר לְבָנֵנוּ! וכך קידשה את ה' ברבים.

אלף איש במערה

בקרב היהודים כמה קבוצה שמנתה למעלה מאלף בני אדם מאנשים, נשים וטף. קבוצה זו החליטה: לא יתכן שנוותר על שמירת השבת, שהרי בורא העולם ציוה: "ששת ימים תעבוד, וביום השביעי תשבות". לא נפר את מצות מלכו של עולם, מפני גזירתו של מלך שפל ורשע. מה עשו? התחבאו במערה אחת, ושם שמרו את השבת כהלכתה. אלא שהיה מלשין אחד שגילה אותם, והלך והסגירם לידי המלך. שלח המלך את חילותיו אל המערה, עמדו החיילים בפתח המערה וקראו לעבר היהודים: מדוע מריתם את פי המלך? אם ברצונכם להציל את נפשכם, קומו צאו מן המערה וסורו למשמעתו של המלך!

נענו כולם ואמרו: טוב לנו למות כאן ולהמרות את מצוותו של מלך בשר ודם, ולא להמרות חלילה את מצוותו של מלך עולם! (יוסיפון כ)

מששמעו החיילים היוונים את תשובתם הנחרצת, הביאו עצים אל פתח המערה והעלו אותם באש, והמערה כולה התמלאה עשן. כך מתו כל יושבי המערה - אנשים, נשים וטף - על קדושת שמו יתברך.

חנה ושבעת בניה

צדקת היתה חנה, ולה שבעה בנים. יום אחד תפס פוליפוס - פקיד המלך - את חנה ושבעת בניה, והביאם לפני המלך אנטיוכוס.

הובא תחילה האח הגדול לפני המלך, ניסה המלך לפתותו ולשכנעו כי יעזוב את תורתו ואמונתו, וידבק בחכמת יון. הוא אף איים עליו שאם לא כן, ימיתו ביסורים קשים ומרים. נענה ואמר הבן בבטחה:

"מה לך להרבות דברים וללמדנו תורות תעתועיך? הלוא תורתנו תורת אמת, מסורה לנו מאבותינו ואבות אבותינו, לא נסור ממנה ימין ושמאל! אדוני המלך, אל נא תרכה בדברים, אם רצונך להורגני, אנא עשה זאת תכף ומיד, ותמהרני לעלות אל ה' אלוקי".

קצף המלך מאוד, וציוה על עבדיו להרוג את הבן במיתה משונה ואכזרית לעיני אמו ולעיני אחיו למען יראו וייראו. כך נטבח הבן הראשון על קידוש ה'.

הביאו את הבן השני אל המלך. אמרו לו שרי המלך: שמע את מצות המלך, ולמה תמות ביסורים גדולים, כמו שמת אחיך? ענה ואמר להם:

"מהרו את האש ומהרו את החרב, ועשו בי כרצונכם, ואל תגרעו לי דבר מכל אשר עשיתם לאחי, כי לא נופל אנוכי ממנו בחסידות ובטהרת הנפש וביראת אלוקים".

ציוה המלך שיהרגו אף אותו מתוך יסורים קשים ומרים. ואז אמר הבן לעומתו: "הוי ואוי עליך, אכזר על נפשותינו! התחשוב כי תקח את נפשותינו לעשות בהן כחפצך? הן הנה הולכות אל האלוקים אשר נתנן, ואל מקום האור הגדול אשר עם ה', ועוד נחיה חיים ארוכים, אשר לא יהיה להם סוף וקץ. ואתה - נפשך תלך לדראון עולם!", ויהרגו גם את הבן השני לעיני אמו ואחיו.

הובא הבן השלישי לפני המלך, אמר הבן למלך: "הוי, איש צר ואויב! מה לך להפחידני? למרות המיתות והיסורים הקשים שאתה מביא עלינו, אין לנו לא פחד ולא דאגה. יודעים אנו שזהו רצון ה' לזכך את נשמתנו ולכפר על עם ישראל. את כל היסורים אנו מקבלים באהבה, וה' יתן לנו שכר פעולתנו, ואילו אתה תלך לאבדון!"

ויתמה המלך וכל שריו על גודל הנפש אשר הראה הבחור הזה, ויפלא בעיניהם. ויהרגו אף את הבן השלישי לעיני אמו ואחיו.

הובא הבן הרביעי לפני המלך, ואמר לפניו: "אל תדבר אלי דבר, אכזר! לא תאריך עלי בדברים. עשה רצונך בגוייתי, ונשמת תלך אל אלוקי ישועתי. ה' אלוקינו ישוב ויחינו ולפניו יקימנו, ולך לא תהיה תקומה וחיים". ויהרגו גם את הבן הרביעי על קידוש ה'.

הובא הבן החמישי לפני המלך, ואמר לפניו: "אویل וכסיל, אשר לא יבין אל פעולות מעשיו! חושב אתה כי מסרנו ה' בידך משנאתו אותנו חס ושלום. דע לך כי רק מאהבתו אותנו הביאו ה' אל הכבוד הזה, למות על קדושת שמו יתברך!", ויהרגו אף את הבן החמישי על קידוש ה'.

הובא הבן השישי לפני המלך, ואמר לפניו: "עתה אלוקינו מתרצה במותנו לכפרה על עם ישראל, והנה אנחנו נמות, ואתה - ישרשך ה' מארץ החיים", ויהרגו גם את הבן השישי על קידוש ה'.

ויהי כאשר ראתה חנה הצדקת את בניה נעקדים זה אחר זה, לא פחד ליבה, ולא רגזה בנפשה, אלא היתה משוררת ואומרת: "אם הבנים שמחה - הללויה!". ותעמוד באומץ לב על בניה הכהנים הנהרגים, ועל איברייהם החתוכים המושלכים על הארץ, ותאמר: בני, בני! לא ידעתי היאך באתם בבטני, ואני לא רקמתי את גויותיכם בבטני, וגם רוח ונפש לא נתתי בכם. אמנם האלוקים - אלוקי ישראל - הוא יצר אתכם, הוא בנה עצמותיכם, והוא ארג את גידכם, והוא העלה עליכם את בשרכם מלמעלה, גם הוא כיסה בשרכם בעור, והצמיח עליו שערויכם, ויפח באפכם נשמת חיים, והוציא אתכם לאור העולם. ועתה! נתתם נפשכם תחת תורתו הקדושה, למות מיתה קצרה ולהפרד מחיים קצרים. והוא ישיב עוד את נפשותיכם בכם, ויביא עליכם רוח וחיייתם,

ויצילכם מהמוות הארוך, וינחילכם החיים הארוכים. על כל זאת בני יתן ה' שכר פעולתכם. ואשריכם על ככה, ואשרי יולדכם ויולדתכם!

ויתמה המלך מאומץ לב האשה, גם פוליפוס נכלם מאוד. ויאמר המלך: הגישו אלי את הבן השביעי, באשר הוא נער קטן. אולי אוכל לפתותו, ולא תתפאר עלי האשה הזאת לאמר, 'כי נצחתי את אנטיכוס המלך, בחזקי ובאמצי את בני למות על תורת אלוקינו'.

ואז הביאו את הבן השביעי והאחרון - והוא נער קטן בן שבע שנים בלבד. התחנן אליו המלך: עשה רצוני! ואני נשבע לך להפקידך למשנה לי ולהמשילך בכל מלכותי, ותהיה עשיר בכסף ובזהב. כִּזָּה הנער את דבר המלך ואמר:

"הוי, מלך זקן וכסיל! איך תתפאר ותתהלל במתת שקר? מהר ועשה בי כיתר אחי, ואל תאחרני, כי הצליח ה' דרכי ללכת אלי!".

לא ידע המלך את נפשו, והחליט לנקוט בצעד אחר. הוא פנה אל האם ואמר לה: אשה טובה! חמלי נא על הילד הזה, ורחמי נא את פרי בטןך, ופתי אותו בדבריך לעשות רצוני. וישאר לך לפחות ילד זה לפליטה. אמרה חנה בחכמתה: אכן רצוני לפתות את הילד, אך אוכל לעשות זאת טוב יותר אם אתרחק מכם מעט, כדי לדבר עמו בצד ולשכנעו.

הוליכה חנה את בנה הקטן אליה, נשקה לו על פניו ואמרה לו:

"בני, שים לבך לדברי והבינם. עזוב כל זאת! אשר אני נשאתיך בבטני תשעה חודשים, ושתי שנים מחלבי הינקתיך, ובחלב ובמזון עד היום כלכלתיך, וגם מיראת אלוקים ומתורתו, כפי יכולתך וכפי שניך לימדתיך. ועתה בני, פקח עיניך וראה השמים והארץ, הים והיבשה, המים האש והרוח ויתר הנבראים, ותתבונן בהם לדעת כי בדבר ה' נעשו, ולאחר מכן יצר האלוקים את האדם להיות תמים לעבודתו ולקבוע בלבו את יראתו. והוא נתן שכר לפעולתו. אבל הבטחתו של בן אדם הבל ותוהו, לא תועיל ולא תצליח, והכל נגד העולם הקיים כאין. ועתה, בני! אל יפתה אותך האכזר הזה בדברי שקר, ואל תשען על רוח פיו, כי מה יתן לך? ואם תנצל ממשפטו לפי שעה - איך תנצל ממשפט האלוקים? אך שמע בקולי ומות על קידוש ה', ולך עם אחיך. ומי יתן, בני, וראיתי עתה מקום גדולת מקום תפארתכם בגן עדן, ונאור כולנו באור ה', נגילה ונשמחה בו. ואני אבוא אליכם ואשמח בכם, כאילו ראיתי יום חתונתכם!".

עוד היא מדברת אליו ומאריכה בדברים, אמר הבן: אמי היקרה, למה תאחרי אותי ללכת, ולא תעזביני ליסע אל אחי הקדושים? כי אין בלבי לשמוע אל המלך, ודבריו כולם כאין וכאפס בדעתי כנגד תורת ה'.

הלך הילד אל המלך, ובלב אמיץ פנה ואמר למלך: "הוי, מלך זקן וכסיל, אכזר ואויב לה!" על מי תתנשא ותאמר כי תנצחיהו בדבריך? אני בן שבע ואתה בן שבעים, ואני מלעיג על הוללותך. אני מאמין בתורת ה' אלוקינו, אשר חרפת וגידפת בדבריך ובמעשיך, ולא אחוש לתעתועיך והבליך. ואם נסבול את מכאובי משפטיך בעולם הזה, הננו הולכים לחיי עד, ולמקום החיים אשר אין בו מוות. ואתה תשאר מתועב ומרוחק מה' אלוקינו, כי יעשה בך נקמה, ובשאול תחתית תרד, במקום אשר אין בו לא אור ולא חיים, מקום חושך וצלמוות, ולא תמצא שם לנפשך מרגוע ולא מנוחה, צרה וצוקה יסובבך, ואש וגופרית יקיפוך, כי זה חלקך מאת אלוקי".

קצף המלך מאוד מאוד על דבריו העזים של הבן, וציוה להוסיף עליו מכות נמרצות ועינויים קשים יותר מיתר אחיו, וכך נהרג אף הוא על קידוש ה'.

עמדה חנה האשה הגיבורה, הצדיקה והטהורה, ותפרוש כפיה השמימה ותאמר: עלץ ליבי בה', רמה קרני באלוקי. אנא ה'! אסוף נשמתי אליך, ואל יפגעו בי אויביים. והראה לי את המקום אשר הכנת לעבדיך - בני, המתים על קדושת שמך, והנחילני חלק מעט עמהם שם. וככלותה להתפלל, יצאה נפשה בדברה, ותפול על גויות ילדיה, אם הבנים שמחה. (יוסיפון יט)

התקוממות בעיר מודיעין

המצב הקשה נמשך, והרדיפות הלכו והתגברו. יראי ה' הבינו שהתורה והיהדות נתונים בסכנת קיום, בתנאים כאלה עוד מעט תאבד שארית יהודה חס ושלום, ולא יהיה המשך קיום לעם ישראל. הם הבינו, כי אין מנוס אלא לצאת למלחמה בחרב ובחנית מול הצר הצורר.

ההתקוממות הגלויה נגד היוונים התחילה בעיר "מודיעין". שם כינס מתתיהו, בנו של יוחנן הכהן הגדול ממשפחת חשמונאי, את שני אחיו ואת חמשת בניו: שמעון, יוחנן, יונתן, יהודה ואלעזר, אשר התחילו לדבר בגלוי על כוונתם להתמרד ביוונים.

הגיעה השמועה אל פוליפוס פקיד המלך אנטיוכוס, והחליט מיידית לעלות עם פלוגת חיילים אל העיר מודיעין. הוא הקים בה פסל, וציוה על כל התושבים להקריב לו קורבן. פוליפוס פנה אל מתתיהו וכה אמר לו: "שמע נא, מתתיהו הכהן! אתה איש נכבד בעמך, עשה את מצות מלכי אנטיוכוס, ותחיה ולא תמות". ענה מתתיהו בקול גאה ואמר: "אני - את מצות מלכי אני עושה. ואתם - עשו את מצות מלככם, כאשר ציוה אתכם!".

עוד הם מדברים, והנה קם אחד משרי פוליפוס שהיה יהודי "מתיוון" ואמר: "תמה אני מאוד משרי המלך ומצבאו, עד מתי תחרישו למתתיהו ולא תעשו נקמה בו, על אשר העיז פניו לבלתי עשות מצות המלך?" ובדברו כן, שלף את חרבו, ורוצץ את ראשו של חזיר אחד, העלה אותו על המזבח אשר הקימו לכבודו של אנטיוכוס, והקטיר אותו באותו אופן שבו מקריבים - להבדיל - קרבן עולה בבית המקדש.

בראות מתתיהו את זאת, קצף מאוד וקנא את קנאת ה'. מיד שלף את חרבו, רץ לעבר אותו רשע, והכה אותו על צוארו בחוזקה. גופו של אותו רשע נפל על המזבח אשר הקים, ונשרף באש יחד עם בשר החזיר. ואילו ראשו עף כלפי מעלה, ונחת ליד שר הצבא היווני. בתוך הבהלה שנוצרה הכה מתתיהו אף בשר הצבא ובעוד רבים מחיילי היוונים, ואילו היתר מיהרו לברוח.

המכבי"ם

אך מתתיהו לא הסתפק בזאת. הוא תקע בשופר, והכריז: "מי לה' - אלי! מי האיש החרד לתורת אלוקיו ומחזיק בבריתו - יבוא אחרי!" הוא אף ביקש מיהודה בנו לסבוב בארץ, לחפש במערות, ולצרף אליו כל איש אשר קנאת ה' טהורה מפעמת בלב. הלך יהודה ממקום למקום בהכרות: "מי לה' אלי!!!" ואכן התקבצו אליו עדת אנשים צדיקים החרדים לדבר ה', ובאו עמו אל העיר מודיעין. אמר להם מתתיהו: "שלום בואכם, מה לנו להרבות דברים ועצות? אין פה כי אם להתפלל לאלוקים להושיע את שאריתנו. ועתה! חזקו ונתחזקה במלחמה, ולה' הישועה". שמעו האנשים את הדברים, התחזקו והיו נכונים למלחמה. הם חרטו על דגלם את סיסמת הקרב **מכבי"י**, על פי הפסוק: "**מי כמוך באלים יה'**". מתתיהו וצבאו הלכו ועברו מעיר לעיר. הם החלו להכות את מחטיאי עם ישראל - יוונים ומתיוונים. נתצו את הבמות שהקימו היוונים לאלילים, ואת ילדי ישראל מלו.

צוואת מתתיהו

מתתיהו חש כי קיצו קרב, על כן כינס הוא את בניו וחזיק אותם שימשיכו במלחמות הקודש נגד היוונים, וכך אמר להם: בני, יודע אני כי עתה יהיו מלחמות גדולות ביניכם ובין היוונים, על אשר קמנו להילחם בעד עמנו. ועתה בני, קנאו את קנאת ה', ולא תפחדו מן המוות. כי אם תמותו במלחמת ה' - תקבלו שכרם מן השמים, ויתן לכם ה' חן וכבוד אמיתי בעולם הבא. הלוא תדעו, כי פנחס אבינו קינא אף הוא את קנאת ה' וסיכן את נפשו להרוג את המדיינית, וקיבל מאת ה' שכר על כך לדורות עולם. לכן בני, חזקו ואמצו, אל תיראו ואל תערצו מפני הגויים הטמאים האלה. כי הם - יבטחו בכוחם הכלה ובגבורתם החולפת, ואתם - תבטחו בכח ה' אלוקינו, אשר לא יכלה ולא יחלוף, ויכול הוא להושיע אתכם גם אם תהיו מעטים! היקבצו בני, כאיש אחד בלב אחד, וקנאו את קנאת ה', כאשר עשו אבותיכם, וה' יתן פחדים ומוראכם על אויבכם!

קרא מתתיהו לשמעון בנו הגדול ואמר לו: בני! יודע אני כי ה' נתן לך חכמה ודעת, וביכולתך להנהיג את עם ה' בעצה טובה ובהנהגה ישרה. ולכן התאמץ בכל כוחך להדריך ולהנהיג את העם הזה, וה' יהיה בעזריך!

לאחר מכן קרא מתתיהו לבנו יהודה וכך אמר לו: "בני יהודה, שמע לעצתי, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. אני ידעתי, כי איש מלחמות אתה, והאלוקים נתן בך כח וגבורה, ולבך כלב הארי, אשר לא ימס ולא יפחד. ועתה, כבד את ה' בכוחך, כי הוא נתן לך הכל וכל כוחותיך ממנו הם, וצא להלחם את מלחמות הקודש בכל עוז.

ואל תתעצל ללכת לכל כיוון ולכל מקום בארץ הקדושה - במזרח ובמערב, בצפון ובדרום, לקחת נקמה מיד הגויים המטמאים אותה. אתה תהיה שר הצבא ומשוח מלחמה לאחיק היהודים, ותלך לפנייהם בכל מלחמותיהם".

כסיימו לדבר, ביקש מתתיהו שיביאו לפניו פך שמן. הוא שפך אותו על ראש יהודה, ומשח אותו ל'משוח מלחמה'. אז הריעו כל העם תרועה גדולה, ותקעו בשופר וקראו: יחי הנגיד! יחי משוח המלחמה!

הקרב הראשון - נגד אפולוניוס

השמועה על התארגנות המרד, בראשותו של יהודה, הגיעה אל "אפולוניוס", מפקד גיזרת השומרון מטעם אנטיוכוס, והוא אמר: "מי הוא זה, אשר מלאו ליבו למרוד על אדוננו המלך אנטיוכוס?!". מיד גייס אפולוניוס את חיל המצב - גדודי הצבא האזוריים, ועלה לעבר הרי יהודה, כדי לדכא את המרד בראשיתו.

יהודה וקומץ לוחמיו - איכרים חסרי נשק שאינם מלומדים במלחמות, מצוידים בגרזנים ובקלשונים - יצאו לקדם את גדודי הצבא המאורגנים והחמושים של אפולוניוס.

"לֹא בְּחֵיל וְלֹא בְּכֹחַ, כִּי אִם בְּרוּחִי - אֶמְרֵה' צָבָאוֹת!" (זכריה ד ו) כאשר ראה יהודה את אפולוניוס בתוך המחנה, נתן בו ה' רוח גבורה, ומיד רץ לקראתו עם לוחמיו אל תוך המחנה, והכה בצבאו מימינו ומשמאלו ומלפניו, והפיל את גיבורי הצבא כמו שמפיל הקוצר את אלומותיו. כך המשיך והתקדם בתוך המחנה עד שהגיע אל אפולוניוס עצמו, הכהו בחרבו והמיתו. התחילו אנשי הצבא לנוס, ויהודה עם צבאו רודפים אחריהם. הכו היהודים באויביהם מכה רבה עד מאוד, בזזו את שללם, ואף הצטיידו בחרבות ובכידונים מחללי האויב.

הקרב נגד סרון

אולם קרב זה היה רק ה"פתיח" לקרבות נוספים שהתנהלו בין צבא יהודה לצבא אנטיוכוס. לאחר נצחונו של יהודה על אפולוניוס, הוצעק מיד מפקד הצבא האזורי הגדול - "סרון", שחנה בארם. בלי שהיות, ערך סרון את צבאו הגדול למתקפה מוחצת נגד יהודה. הצבא חצה את הגלעד, ירד בשפלת החוף, ולפנות ערב הגיע עד בית חורון, דרוך ומוכן למלחמה.

יהודה לא היה ערוך כלל לקראת מלחמה כה גדולה, רבים מאנשי צבאו לא היו איתו. אך הוא החליט שעליו לאזזור עוז ולהלחם, ולא להפגין חולשה בפני האויב. כאשר האיר הבוקר, ראו יהודה ואנשיו לפניהם עם רב ועצום והמון גדול. אמרו אנשי יהודה אליו: "איך נוכל להלחם בהמון גדול כזה, ואנחנו מתי מעט?" אמר להם יהודה: "קראו אל ה' ותיושעו, כי לה' המלוכה והתשועה". בא יהודה מצד המחנה בהפתעה והכריז מלחמה בקול גדול בקוראו: "לה' התשועה!!!". בצורה ניסית ופלאית מאת ה', פרצה בהלה פתאומית במחנהו של סרון, וכולם החלו לנוס. רדף יהודה אחריהם, הכה בהם מכה רבה, והפיץ אותם לכל עבר.

"לילי ה' שְׁהִיָּה לָנוּ, בְּקוֹם עֲלֵינוּ אָדָם - אֲנִי חַיִּים בְּלָעוּנוּ בְּחֵרוֹת אֶפְסָם בָּנוּ... בְּרוּךְ ה' שֶׁלֹּא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם... עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם ה' עֲשֵׂה נִשְׁמִים וְאַרְץ!"

ליזיאש - ממלא מקומו של אנטיוכוס

אנטיוכוס המלך הגדול שמע על ההתרחשויות בארץ ישראל, ולא ידע את נפשו. הוא החליט לגייס נגד יהודה צבא גדול ורב, אולם היתה לו בעיה: כדי לעודד את חייליו הסוריים ליציאה למלחמה, היה עליו להבטיח להם סכומי כסף גדולים, וסכומי כסף כאלו לא היו מצויים בכל קופות המדינה.

כדי לפתור בעיה זו, החליט אנטיוכוס, כי הוא עצמו יפנה עם צבא גדול לכיוון אחר - למדינת פרס, אשר לאחרונה התחילה למרוד בו, כדי לחזק שם את מעמדו, ולהכריח את התושבים להעלות לו מס. מכספים אלו, שתכנן לקבל, יוכל לשלם לחיילים אשר יצאו למלחמה ביהודה.

למשך תקופת היעדרו מן המדינה, מינה אנטיוכוס את שרו "ליזיאש", להיות ממלא מקומו כמושל סוריה וארץ ישראל. הוא מינה אותו אף להיות אפוטרופוס על בנו "אאופטר", שהיה עדיין קטן.

"אלה ברכב ואלה בסוסים"

מיד לאחר מינויו, נערך ליזיאש למלחמה נגד יהודה. הוא גייס בסוריה צבא עצום של 40,000 איש רגלי ועוד 7,000 פרשים, ועליהם הפקיד שרי צבא מעולים: גורגיאש, תלמי וניקנור. הוא עצמו נשאר בסוריה כדי להמשיך לנהל את ענייני המדינה.

כאשר עבר הצבא הסורי הגדול לאורך החוף, בדרכו למלחמה נגד החשמונאים, הצטרפו אליו אנשים רבים מתושבי הארץ הגויים. הם היו בטוחים בנצחונם של הצבא הסורי, והכינו כסף וצדורות כדי לקנות שלל. הם הביאו עמם גם שלשלאות ברזל עבור שבויי המלחמה היהודים, שחשבו לקנותם מן החיילים הסוריים, כדי למכרם אחר כך לסוחרים עבדים! כך - כשהם בטוחים בנצחונם, חנו בבקעת אמאוס.

"ואנחנו בשם ה' אלהינו נזכיר"

שמעו זאת אנשי יהודה, וידעו כי אין בכוחם לגבור על הצבא הסורי הגדול, ואין להם על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. הם רצו להתאחד יחד לעצרת של צום, תפילה וזעקה, ולשפוך את ליבם לפני ה'. אבל מאחר שירושלים היתה סגורה ומסוגרת, ובית המקדש היה מחולל וזדים שלטו בו - התאספו יהודה ואנשיו במקום המקודש הקרוב ביותר לירושלים - ב"מצפה". שם היה בעבר שמואל הנביא שופט את העם, ושם - לפי המסורת - גם קברוהו. מנגד ראו את עיר הקודש ואת בית המקדש מחולל, ובמר ליבם התפללו לה' שיציל אותם גם הפעם מידי אויביהם. הם זעקו ואמרו: "אלוקי האלוקים, הנשגב והנורא! אתה הוא המעורר מלחמות והמשבית מלחמות, ובידך כח וגבורה לרומם ולהשפיל. לכן ברחמיך הרבים שמע קול תחנונינו והכנע את הגאה הזו, לפני עמך השפיל הבוטח בחסדך הגדול!" כה הוסיפו והתפללו לה', עד שהרגישו כי שמע ה' קול בכיים וצעקתם ונענה לתפילתם.

אחרי הצום, סידר יהודה את צבאו לקראת המלחמה. הוא ציוה להוציא כרוז כפי שנצטוונו בתורתנו הקדושה (דברים פרק כ פסוקים א-ט) להכריז לפני שיוצאים למלחמה: "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וְרָאִיתָ סוּס וְרֶכֶב עִם רַב מִמֶּךָ, לֹא תִירָא מֵהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: וְהָיָה כְּקִרְבָּכֶם אֵל הַמִּלְחָמָה, וְנָגַשׁ הַכֹּהֵן וְדַבֵּר אֶל הָעָם: וְאָמַר אֲלֵהֶם, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קִרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֵיכֶם, אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחֲפֹזוּ וְאֵל תַּעֲרֹצוּ מִפְּנֵיהֶם: כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵהָלֶךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם אֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם: וְדַבְּרוּ הַשְּׁטָרִים אֶל הָעָם לֵאמֹר... מִי הָאִישׁ הַיָּרֵא וְרַךְ הַלֵּב יֵלֶךְ וַיָּשֶׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יָמַס אֶת לֵב אָחִיו כְּלָבּוֹ."

כן עשה יהודה, ואז פרשו מן הצבא אנשים רבים, ורובם אשר פחד הצבא הסורי הגדול נפל עליהם. ונשאר יהודה עם 7,000 איש בלבד, אולם כל אלו היו אמיצים ובוטחים בה' ובישועתו.

בינתיים - אל מחנה האויב, החונה בבקעת אמאוס, הגיעה הידיעה על "עצרת התפילה" שעורך יהודה במצפה. הם ראו בכך הזדמנות פז נהדרת לתקוף ולהפתיע את אנשי יהודה בעודם שרויים בצום ובתפילה. מיד שלחו פלוגה נבחרת של אלפיים לוחמים ואלף פרשים, כשבראשם גורגיאש - לעבר המצפה, להפתיע את המורדים המתענים.

אולם "אין עצה ואין תבונה - נגד ה'!" בעוד גדוד היוונים עולה לעבר המצפה, ירד יהודה בלאט עם צבאו אל הבקעה, בה חנה צבא האויב, שלא היה ערוך כלל למלחמה, אלא היה שאנן ובטוח בכך שגורגיאש טובח כעת במורדים... יהודה ואנשיו הפתיעו אותם, הפילו בהם חללים רבים, והעלו את כל המחנה באש.

כעת חיכו יהודה ואנשיו לשובו של גורגיאש... ואכן, לאחר שגורגיאש ופלוגתו חיפשו נואשות את יהודה, כשהם תועים בהרים, החליטו לחזור אל המחנה בבקעת אמאוס. והנה בדרכם הם רואים לפתע מרחוק את כל המחנה שבשפלה עולה באש, ורוחם נפלה בקרבם. בשלב זה יצא יהודה עם צבאו לקדם את פניהם, והללו ניגפו לפניו במהירות.

שלל רב לקח צבא יהודה ממלחמה זו, מן הכסף אשר הצטיידו בו גויי הארץ, כדי לקנות עבדים.

"עֲצוּ עֲצָה וְתִפֹּר, דְּבַרְוּ דָּבָר וְלֹא יָקוּם, כִּי עֲמָנוּ אֵל" (ישעיה ח י).

מסרת גבורים ביד חלשים

ליזיאש, ממלא מקומו של אנטיוכוס, ששמע אודות התבוסה המבישה, לא יכול היה בשום פנים לשאת זאת. היתכן שצבא מורדים קטן - יערער את שלמותה של האימפריה היוונית?! לזאת לא יתכן להסכים! ואם מצביאיו הדגולים נכשלו והובסו - אזי יצא הוא בעצמו למלחמה!

ואכן תיכף ומיד ערך ליזיאש גיוס רבתי, והצליח לגייס 60,000 חיילים! הוא החליט לתקוף את יהודה מצד דרום - על יד העיר "בית צור". שם יכה במורדים מכה מוחצת, וידכא סופית את המרד המביש והאבסורדי הלזה!

כי באמת - מהם סיכוייו של צבא מורדים קטן, מול צבא אימפריוני שכזה?!

אך באמת - מהם סיכוייו של צבא אימפריוני ככל שיהיה, מול השם יתברך, ישתבח שמו לעד?!

התקיים בהם, בצבא יהודה, הפסוק: "ה' ילחם לכם..."! וכך מתארים רבותינו את התרחשות המלחמה (מעם לועז פרשת בהעלותך):

כשהגיע צבא האויב סמוך לצבא יהודה, נבהלו היהודים מפניהם, נשאו עיניהם לשמים ואמרו: "לֹא לָנוּ ה' לֹא לָנוּ, כִּי לְשִׁמְךָ יְיָ כְּבוֹד... לְמָה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיךָ נָא אֱלֹהֵיהֶם? וְאֵלֵהֶנוּ בְּשִׁמִּים, כָּל אֲשֶׁר תִּפְעַעֲשֶׂה!"

באותה שעה היו עיני ישראל צופיות לכיוון מזרח, אולי יבואו אליהם הפרסיים לעזרה. אמרו להם הכהנים: הרי נאמר, "כה אמר ה' ארור הנגר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאָדָם וְשֵׁם בְּשָׂר וְרֵעוֹ, וּמִן ה' יִסּוּר לְבָבוֹ... בְּרוּךְ הַנֶּגֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּה' וְהָיָה ה' מְבֹטָחוֹ". אם כן למה אתם שמים מבטחכם בבני אדם?!

אמרו להם: נכון אמרתם, אין לנו לבטוח בבני אדם, כי אם בה' לבדו, "אַלֶּה בָּרֶכֶב וְאַלֶּה בְּסוּסִים, וְאֶנְחֲנוּ בְשֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ נִנְכִּיר". מיד קיבלו עליהם תענית ולבשו שק ואפר לבקש רחמים מלפני אלוקי השמים עזרם ומגינם של ישראל.

באותה שעה אסף הקב"ה את שבעים השרים שלמעלה, האחראים על שבעים האומות, ורצע את אוניהם במרצע של אש ואמר: יהרוג כל אחד מכם את קרוביו ועמו, ואל ימלט אף אחד מהם! כששמעו שרי האומות כך, ירדו מיד לארץ, וכאשר היו היוונים יורים חיצים על ישראל, היו באים השרים ומהפכים את החיצים כלפיהם חזרה ונעצו אותם בלב היוונים, כמו שכתוב (תהלים לו טו): "חֲרָבָם תְּבֹא בְלָבָם וְקִשְׁתֹּתָם תִּשְׁבְּרָנָה". היו בני חשמונאי רואים את הניסים ואומרים: "ה' ילחם לנו!".

ההיסטוריה היהודית מלומדת בכך. ברצות ה', היהודי מניף את החרב, והיא מפילה מימינה ומשמאלה, כאשר יפיל הקוצר את אלומותיו. היהודי דורך את הנשק, ולשמע הרעש נס האויב ונפוץ לכל רוח. היהודי לוחץ על ההדק, והקב"ה מוליך את הכדורים למקומות המתאימים. "וְיִדְּפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה - מֵאָה, וּמֵאָה מִכֶּם - רֶבֶבָה יִדְּפוּ, וְנִפְּלוּ אִיְבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם לְחָרֵב" (ויקרא כו ח).

אכן באופן ניסי הצליחו יהודה ואנשיו להביס אף צבא גדול זה, וליזיאש נאלץ לברוח בכוח פנים לארצו. לא זו בלבד - אלא שכעת אף נפתחה בפני היהודים - הדרך לירושלים, שהיתה עד עכשיו סגורה וכבושה בידי היוונים והמתיוונים. בחדרת קודש נכנסו יהודה ואנשיו לירושלים עיר הקודש והמקדש, לשחררה ולטהרה מידי הזדים.

זהו שאנו אומרים בתפילות חנוכה: "מסרת גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, ורשעים ביד צדיקים, וטמאים ביד טהורים, וזדים ביד עוסקי תורתך, לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה...".

[חנוכת המקדש](#)

כאשר באו יהודה ואנשיו לירושלים, נתגלה לעיניהם מראה נורא: "בית המקדש היה שמם, המזבח מחולל, השערים שרופים, בעזרה עלו עשבים כמו על אחד ההרים, והלשכות היו חרבות". הם קרעו את בגדיהם, ורקו עפר על ראשם, וזעקו וזעקה מרה.

תיכף ומיד פנו לעבודת הקודש, לטהר את בית המקדש מן הטומאה אשר טימאו אותו הרשעים. היתה זו מלאכה לא פשוטה כלל וכלל.

מנורת הזהב היקרה - נגולה על ידי היוונים הצוררים. עשו החשמונאים מנורה מברזל, וציפו אותה בלוחות של עץ - עניים היו ולא השיגה ידם לעשות מנורת זהב. [אומנם במשך הזמן, כשהעשירו, עשו מנורה מכסף. וכשהעשירו יותר - עשו מנורת זהב (ראש השנה כד ע"ב)]

יתר הכלים הקדושים שהיו בבית המקדש - חוללו בידי זדים. היה צורך לחנוך אותם מחדש ולקדשם לעבודת הקודש.

גם המזבח, מזבח הקודש, שעליו הקריבו קרבנות ל"ריח ניחוח לה'" - נטמא. ידים טמאות ומגואלות טימאו אותו, בהקריבם עליו קרבנות משוקצים לעבודה זרה. האם תקנה יש לו להשיבו לקדושתו?

כדי לבטל את המזבח מעבודה זרה, היה צורך לשבור אותו בידי גוי עובד אלילים. [דווקא גוי עובד אלילים, שהעבודה זרה חשובה בעיניו, שבירתו מועילה לבטל את העבודה זרה.] אולם הכיצד ישברו את אבני המזבח, הרי כתוב בתורה (דברים כו ו): "אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ". "שלמות" - חלקות לגמרי, ללא פגמים, חלקות ממש כמו סכין של שחיטה (חולין יז ע"ב), ועל כן לא יתכן לשבור את אבני המזבח, שאז תהיינה האבנים פגומות.

ואולי ישברו אותו, ולאחר מכן ינסרו את האבנים, כדי שתשובנה להיות חלקות? גם זה בלתי אפשרי, שהרי כתוב בתורה (דברים כו ה): "...מִזְבֵּחַ אֲבָנִים, לֹא תִבְנֶה עָלֵיהֶם בְּרֶזֶל". לא היתה ברירה אחרת - כי אם לגנוז את אבני המזבח, ולהקים במקומו מזבח חדש (עבודה זרה נד ע"ב).

גנוזו החשמונאים את אבני המזבח באחת הלשכות של בית המקדש (מידות פ"א מ"ו), ועתה - פנו למלאכת הקמתו של מזבח חדש.

הגמרא מתארת כיצד היו בונים את המזבח. המזבח היה עשוי יציקה של אבנים [ומדביק אותם על ידי ששופך עליהם תערובת של סיד, זפת וקוניא], שהיתה ממלאת את כל נפח המזבח. מדובר בנפח כולל של כ- 10,000 אמות מעוקבות! [אמה היא כחצי מטר. ולשם המחשה, נפח המזבח הוא בערך כמו נפח של חדר ענק בגודל 15X15 מטר, ובגובה כ- 5 מטר!]. וזאת מלבד הכבש הענק [דרכו היו הכהנים עולים אל המזבח], שאף הוא נעשה באותו אופן (זבחים נד ע"א).

איזו כמות עצומה של אבנים נדרשה לבניית המזבח! וכל אבן ואבן שנלקחה ליציקת המזבח - נבררה ונבדקה היטב, שהרי כאמור צריכות אבני המזבח להיות חלקות לגמרי, כמו סכין שחיטה! ומאין מצאו אבנים כה חלקות? אומר הרמב"ם (הלכות בית הבחירה פ"א ה"ד): היו חופרים בקרקע עד שמגיעים למקום הניכר שאינו מקום עבודה ובנין, ומוציאים ממנו את האבנים, או שהיו לוקחים אבנים מן הים הגדול.

וכך טרחו ויגעו לבנות מזבח חדש, ובהשלמת המלאכה, היתה השמחה גדולה, כפי שאומר הפייטן: "אז אנמור בשיר מזמור - חנוכת המזבח".

בנוסף לכך, טיהרו החשמונאים את העזרה מן ההרוגים והטומאות, וסתמו את 13 הפרצות אשר פרצו היוונים בסורג המקיף את חומת העזרה. [סורג זה נבנה לשם מחיצה בפני הנכרים, שלא יכנסו לפנים ממנו. היוונים רצו להראות שגם לנוכרים מותר להיכנס, לכן פרצו בו פרצות. מול כל שער שהיה בחומה, פרצו פרצה בסורג, כדי

שיוכלו להיכנס בלי עיכוב ומניעה. החשמונאים חזרו וגדרו את 13 פרצות הסורג, וגזרו כנגדן 13 השתחויות, שכל הנכנס, חייב להשתחוות ולהודות לה' על ניצחונם של ישראל, ועל אבדן של מלכות יון.] (מידות פ"ב מ"ג)

ביום כ"ה בכסלו שנת ג'תקצ"ו [בדיוק שלוש שנים לאחר היום המר והנמהר שבו הקימו היוונים פסל טמא בבית המקדש], חנכו החשמונאים את בית המקדש, שמו את לחם הפנים על שולחן ה', וחידשו את עבודת הקורבנות. בבואם להקריב קורבנות על המזבח החדש, לא מצאו אש קדושה [אש שהיתה יורדת מן השמים לשרוף את הקרבנות]. הם צעקו אל ה', ויצאה אש מן האבנים אשר על המזבח, ומיד ערכו עליה עצים והקריבו קרבנות תודה ונדבה לה' יתברך על תשועתם. אש זו נשארה על המזבח עד חורבן בית המקדש.

נס פך השמן

אולם שמחתם לא היתה שלימה: כאשר רצו להדליק את המנורה, לא מצאו שמן טהור להדליק בו, כי את כל השמנים טימאו היוונים. נמצא רק פך אחד של שמן טהור, החתום בחותמו של הכהן הגדול, לסימן שלא נטמא, אך היתה בו כמות של שמן המספיקה להדליקה ליום אחד בלבד. שמן טהור חדש יוכלו להכין רק בעוד שמונה ימים, כי עצי הזית שמהם הפיקו את השמן היו בנחלת שבט אשר, ועד שילכו לשם ויחזרו יעברו שמונה ימים. מה יעשו בינתיים? כיצד ידליקו את המנורה?

אז קרה הנס הגדול שעשה ה' לחשמונאים. היושב בשמים ראה את מסירות נפשם ואת טוהר לבבם, ונתן להם ברכה ונס בשמן: מן השמן שבפך הקטן דלקו נרות המנורה שמונה ימים! - עד שחזרו מנחלת שבט אשר והביאו עמם שמן טהור חדש.

אצבע אלוקים זו הוכיחה, כי כל הניסים שהתרחשו במלחמה לא נעשו אלא כדי שיוכלו היהודים לחדש את עבודת הקודש. מפני הנס הזה ועל ההצלה שניצולו מכף אויביהם, קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם אחריהם לעשות את ימי החנוכה בהלל ובהודאה בכל שנה ושנה.

סופו של אנטיוכוס - כן יאבדו כל אויביך ה'

השמועות אודות הנצחונות הגדולים של היהודים - הגיעו אל אנטיוכוס, שהיה עדין עסוק במלחמות קשות בפרס ובבבל. שם - בארצות הנכר, אף השיגה אותו יד ה'. הקב"ה מדד עם אנטיוכוס מידה כנגד מידה על

גאוותו והתנשאותו, והראה לו כי הוא אפס מאופס. מיתה משונה, מלאת בזיונות וחרפה, מת אנטיוכוס: בעודו רוכב על מרכבתו, והנה התנגשו סוסיו עם פיל גדול. נבעתו הסוסים, קפצו והפכו את מרכבת המלכות. אנטיוכוס שהיה שמן ועב בשר - נפל בחבטה ארצה ושבר את עצמותיו. אך לא די בכך, הוסיף ה' מכה על מכתו, ונבאש כל בשרו כריח בשר החלל, המושלך על פני השדה ביום קיץ לוהט. נשאו אותו עבדיו על שכמם כי לא יכל לרכוב, אך לא יכלו לשאת את הריח הנורא, והשליכו אותו ארצה. כאשר ראה אנטיוכוס כי כלתה אליו הרעה מאת ה', נכנע ליבו ואמר: "צדיק הוא ה'", המשפיל גבוהים, אשר השפילני והכניעני היום הזה", הוא אף נדר ואמר: "אם ירפאני ה' מחולי זה, אבוא אל ירושלים ואמלאה בכסף וזהב, ואתן לה כל אוצרות אבותי הקדמונים, ואמול את בשר ערלתי, ואלך לי אל כל ממלכות הארץ, אכריז ואומר: "אין כה' אלוקי ישראל בכל העולם!". אך ה' לא שמע אל דיבוריו, כי לא היה לבבו האכזר שלם עם ה' באמת. ובכל ארץ וארץ שאליה הגיע אנטיוכוס לבקש רפואה למכתו, היה נקרע בשרו מעל עצמותיו ונופל בארץ, עד אשר לא נשאר בשר בעצמותיו. ולקץ ימים נפלו מעיו ארצה, והוא מת בבושה ובכלימה בארץ נוכריה. כן יאבדו כל אויביך ה'.

התפול ירושלים שנית ביד האויב?!

אנטיוכוס - כבר מת, ירושלים - כבר מטוהרת, רדיפת הדת - כבר נהדפה. ועדין אין האימפריה היוונית מוכנה להשלים עם עצמאותה המדינית והדתית של יהודה!

לאחר תקופה מסוימת של רוגע, הסיתו המתיוונים את ליזיאש, והפצירו בו שיבוא להילחם שוב ביהודה. ליזיאש - נענה ל"אתגר", והפעם - כבר לא רצה לקחת שום "צ'אנס", את מיטב המשאבים שעמדו לרשותו, גייס למלחמה זו. הפעם - הוא הוציא לדרך את "מכונת הקרב" העוצמתית, המשוכללת והחדשה ביותר של האימפריה היוונית. במרכז המערכה צעדו פילי קרב ענקיים. כל פיל - הרי הוא כמבצר מְהֵלֵךְ - על גביו צריח ענק, ובו אשנבים צרים שמהם אפשר לירות חיצים למרחקים ולשלוט על כל הסביבה. כל פיל הוקף באלף חיילים חמושים, לבושי שריון, וסביבם חמש מאות פרשים! והיו עשרות פילים שכאלו!

בנוסף לכך, בחזית המערכה הוצבה שורה של מרכבות, המניעות גלגלים ענקיים, שבהם תקועים כעין להבי חרבות. "מכונת קצירה" אכזרית זו, היתה קוצרת בדרכה כל מי שמעז להתקרב אליה.

מפלצת המלחמה הזו, על כל רכבות חייליה, אלפי פרשיה ועשרות פיליה - החלה להתקרב אל העיר המבוצרת "בית צור" השוכנת מדרום לירושלים.

מצבו של צבא יהודה היה קשה, בחרוף נפש נלחמו כדי להדוף את האויב. אלעזר החורני, אחיו של יהודה, ניסה להציל את המערכה על ידי מעשה נועז: מבין כל הפילים, הוא הבחין בפיל אחד גדול במיוחד, בעל צריח גבוה ומפואר מכולם. הוא היה בטוח שזהו פילו של ליזיאש. סבר, שאם יצליח לפגוע בו ולהורגו, יוכרע הקרב לטובת היהודים. באומץ ובחרוף נפש פילס לו אלעזר דרך, קצר בחרבו על ימין ועל שמאל, והצליח להגיע אל הפיל.

נכנס אל מתחת לבטנו, ונעץ את חרבו עמוק אל תוך ליבו של הפיל. הפיל כרע תחתיו ומת, כשהוא קובר תחתיו את אלעזר.

למגינת הלב, לא היה זה פילו של ליזיאש - והקרב נמשך כרגיל. הצבא הסורי הצליח לכבוש את העיר בית צור, והמשיך להתקדם הלאה - עד לשערי ירושלים. מצור הוטל על ירושלים, והמצב בתוך העיר היה קשה. היה מחסור באוכל, ורוח האנשים נפלה בקרבם בראותם את הצבא הסורי הגדול המקיף אותם. לכולם היה ברור, שהבקעת חומות העיר ונפילתה של ירושלים שנית לידי הזרים, חלילה - הם רק עניין של זמן.

תשועת ה' כהרף עין!

והנה, כשהמצב כבר נראה נואש - הגיעה לפתע כרגע ישועת ה'!

ליזיאש שמע על התקוממות בארצו. יריבו ניסה לנצל את זמן היעדרותו מן המדינה כדי לתפוס לידי את השלטון. אשר על כן החליט ליזיאש, ברגע האחרון, להרפות מן המערכה על ירושלים, לכרות עימה ברית שלום, ולחזור לדמשק כדי להגן שם על שלטונו. ואכן ברית שלום נחתמה בין יהודה לבין ליזיאש, בהסכימו לראשונה לעצמאותם הדתית והמדינית של היהודים. כך בוטלו אף כל גזירותיו של אנטיוכוס באופן רשמי.

[ואגב, יש כאן שיעור מאלף. גבורתם של המכבי"ם לא עמדה להם הפעם, כמעט ונפלו בידי האויב! רק בנס ניצלו. שלא יעלה בדעת מישהו שהניצחונות עד כה הושגו בכוח התושיה - "עליונות החייל היהודי", "נצחון האדם על הטנק"... באנלוגיה היסטורית, היתה מערכה אחרונה זו של המכבי"ם - כעין "מלחמת יום הכיפורים", שהוכיחה ש"מלחמת ששת הימים" לא היתה אלא נס, ושעדין אנו תלויים בניסים! (מעין המועד חנוכה עז)]

בטרם עזב ליזיאש את המערכה, אמר לאנשיו את הדברים הבאים: "אנחנו הולכים ודלים מיום ליום, ואוכל לנו מעט, והמקום אשר אנחנו חונים בו חזק הוא, ועלינו דברי המלכות. ועתה ניתן ימין לאנשים האלו ונעשה להם שלום ולכל עמם. וקיימנו [הסכמנו] להם ללכת בדתיהם כבראשונה, כי רק בגלל דתיהם אשר הפרנו, קצפו ויעשו כל אלה".

כך בחסדי שמים, שבו השקט והשלווה לשרור בירושלים. שב העם היהודי לחיי תורה ולעבודת בית המקדש, תחת הנהגתם הרוחנית של התנאים הקדושים יוסי בן יעזר - נשיא ישראל, ויוסי בן יוחנן - אב בית הדין, ותחת הנהגתו המדינית של יהודה המכבי ואחיו.

נצח ישראל לא ישקר!

אומנם היה זה שקט זמני ביותר, תלאות רבות המשיכו לפקוד את עמנו. מלכי סוריה הרבו להתנכל לעם היהודי בכל הזדמנות, ה"מתיוונים" חרחרו מריבות ופילוגים בתוך העם. האימפריה הרומאית, שהחלה אז לעלות מעלה מעלה - אף היא הכבידה את ידה על העם היושב בציון, והביאה צרות רבות לעמנו, עד לחורבן הנורא של בית המקדש. כתות שונות קמו בתוך העם היהודי, ואיימו חס ושלום לסלף את התורה, כדוגמת ה"צדוקים" [שכפרו בתורה שבעל פה], וה"איסיים" [שמהם יצאו מייסדי הדת הנוצרית ימח שמם].

ובכל זאת, מלחמותיהם של המכבים נחרטו לעד בתולדות עמנו - לא בגלל ההישגים המדיניים והניצחונות המזהירים, אלא ניצבות הן אותן מלחמות כסמל וכדוגמא למאבק יהודי אמיתי, אשר לא 'מתקפל' למול רוחות הזמן, לא נסוג לאחור מול מקסמי שווא כוזבים ואורות מנצנצים, אף לא נכנע מול דם ואש ותמרות עשן.

שמירת התורה ומצוותיה מתוך עקשנות בלתי מתפשרת ומתוך מסירות נפש, היא הדבר אשר החזיק את עם ישראל בכל שנות קיומו. שהלוא באופן טבעי - עם כה קטן ונרדף, שעבר תלאות כה רבות ונוראות, ודאי צריך היה להימחק מן המפה חלילה, כמו כל אותן אימפריות אדירות ומעצמות על, אשר אבדו ואינם. רק הדבקות לתורה הקדושה ומצוותיה ללא פשרות, היא היא המבדילה אותנו מן העמים ועושה אותנו לעם נצחי, קדוש ונבדל.

ממלכות קמו ונפלו, אימפריות עלו וירדו, כתות כאלו ואחרות צצו ונעלמו. ועם ישראל, "ככבשה קטנה בין שבעים זאבים" - בנצחיותו נשאר, בצביונו, בתורתו - תורת אמת.

ממש כמו אותו פך שמן קטן טהור, החתום בחותמו של הכהן הגדול, לא נטמא ולא חולל בידי זרים, אשר דלק והאיר הרבה למעלה מן הטבע. שלהבותיו המאירות מרצדות לנגד עינינו בכל שנה ושנה בימי החנוכה, ולוחשות את סוד קיומו הפלאי של העם היהודי.

"מה השמן אינו מתערב בשאר משקים, כך ישראל אינם מתערבים בין האומות" (שיר השירים רבה א ב)

[מפת אזור](#) | [חזרה למעלה](#) | [צור קשר](#) | [תרומה למוסדות מתימן יבוא](#)



זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן
תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.

תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן

להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים [שלחו הודעה](#). אפשר גם בווטסאפ 054-2254768

מתימן יבוא הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: 02-5812531 דוא"ל: mtyavo@gmail.com email: פקס: 077-

4874867 חשבון בנק הדאר:

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com email:

לייבסיטי - בניית אתרים